XXIV. évfolyam, 31. szám Ára: 1,80 Ft 1968. augusztus 1.

Ludas Matyi

Endrődi István rajza

A NAGY KÖLCSÖN

Wilson: Uraim, önök bámulni fognak, hogy milyen hamar lenyeli ez az oroszlán a kétmilliárdot . . .

ÉJSZAKAI FÜRDŐZÉS

– De Pista, mit szólnak majd a halak?

CSALÁDI JELENET

– Jól van, na, nem megyünk a mamához.

ÜZEMI HIÚSÁG

– Ugye, Lajoska, ciklámenre festi a gépemet, az olyan jól áll nekem...

GONDOS APA

– Aztán ne halljak rosszat rólad!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT LEVÉL MARGÓJÁRA

1

K. L. budapesti olvasónk levele még valamikor a nyár elején kelt. Azt írta meg benne, mennyi bosszúságot okoz neki, hogy valaki „kiújította" a szénsavas patronok dobozából az elválasztó kartonrekeszt, így valahányszor kivesz egy patront, a többi halomra dől, s percekig eljátszogathat velük, míg újból glédába állnak. Magam is többször űztem már ezt az „Ember, ne mérgelődj!"-játékot, mások is szóvá tették már levélben vagy beszélgetés közben, félretettem hát K. L. levelét azzal a szándékkal, hogy később majd írok egy gunyoros fricskát a rekeszekről, de olyan mulatságosat, hogy beleremegnek a rekeszizmok és az emberek úgy dülöngélnek majd a nevetéstől, mint a patronok a rekesz nélküli dobozban...

Ám ember tervez – Répcelaki Szénsavgyár végez. Jött a július, jött a kánikula – de nem jött a patron Répcelakról. Sem rekesszel, sem anélkül... És elmaradtak a rekeszhiány miatt mérgelődő levelek is. Az emberek, csakúgy mint jómagam, örültek ha hozzájutottak egy doboz patronhoz, s nagy-nagy örömükben nem értek rá olyan apróságokkal törődni, van-e rekesz benne vagy nincsen!

2

A második levélnek előtörténete van. Egy nógrádi faluból panasz érkezett a Ludashoz a községi tanácselnök ellen. A szerkesztőség a levelet a pásztói járási tanácshoz továbbította, kérve, hogy mivel a szóban forgó község a járásukhoz tartozik, vizsgálják meg a panaszos bejelentését.

Most megérkezett a válasz. A községi tanácselnök írta, aki ellen a panasz szólt. A járási tanács ugyanis – kerülve minden „bürokratikus" formaságot – tovább passzolta levelünket „kivizsgálásra" a községi tanácshoz. Egyenesen a bepanaszolt elnök kezébe...

Sokszor felrójják, hogy a felsőbb szervek nem engednek elég önállóságot a helyi tanácsoknak. Pásztón ez nem így van, hálistennek, mint ahogy ezt a fenti példa is bizonyítja... (R)

...AUTÓ GYŰLÖLET...

Nincs az a pénz,
amiért én autót vennék!
Sok-sok okát
számláltam össze nemrég.

Egy: hisz a busz
olcsóbb és sokkal gyorsabb.
Kettő: ma Pest
túlzsúfolt. Mi lesz holnap?

Három: a Kreszt
biflázzam végig százszor?
Négy: karambolt
szenvedjek mazsoláktól?

Öt: sok potyást
el kéne fuvaroznom.
Hat: autósnak
inkább garázs az otthon.

Hét: az a baj,
hogy nagy pénz – ritka vendég,
s ezért:
nincs az a pénz
(nálam)
amiért egy autót vennék.

Bedő István

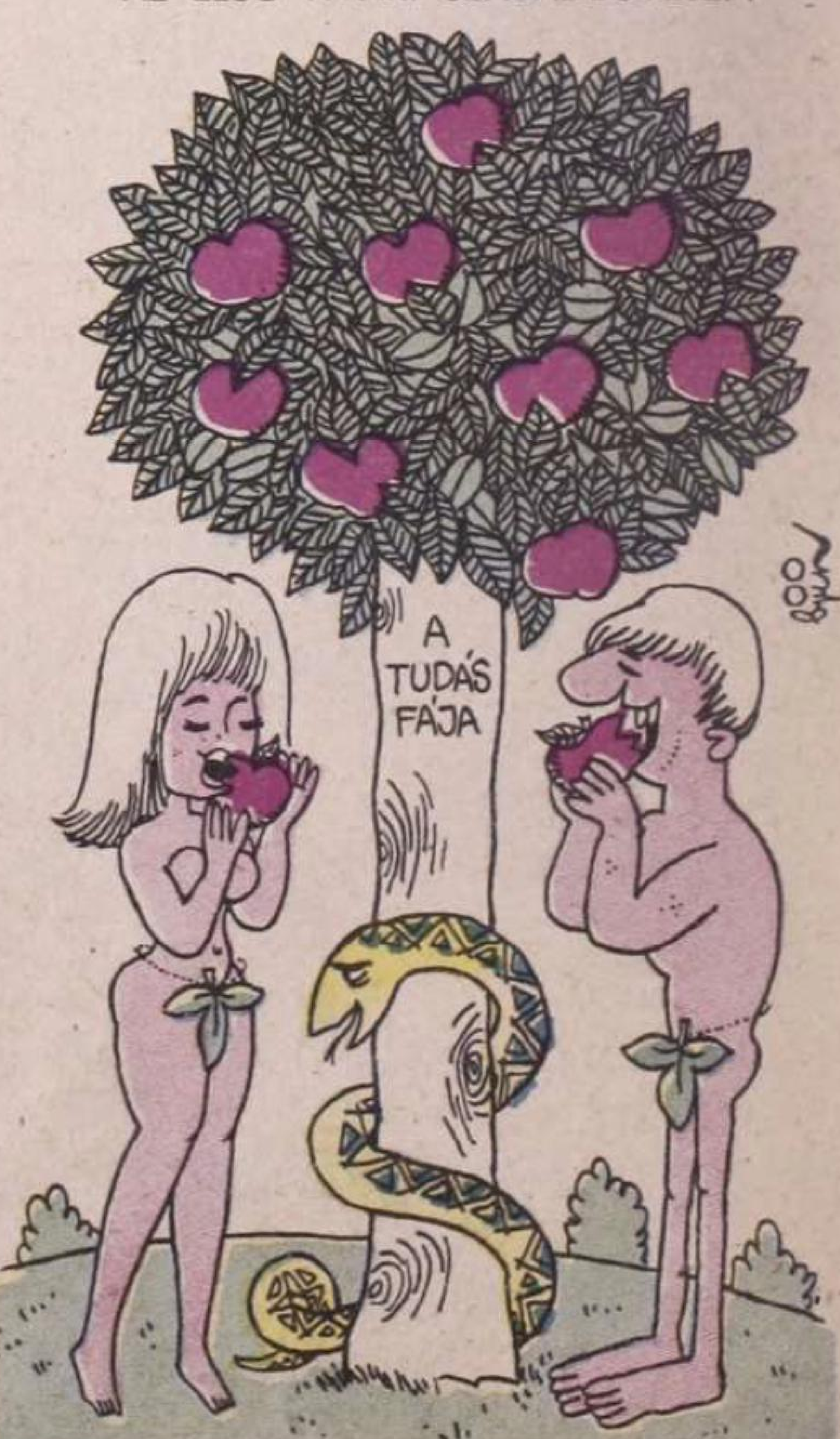

PESTIEK MEXIKÓBAN

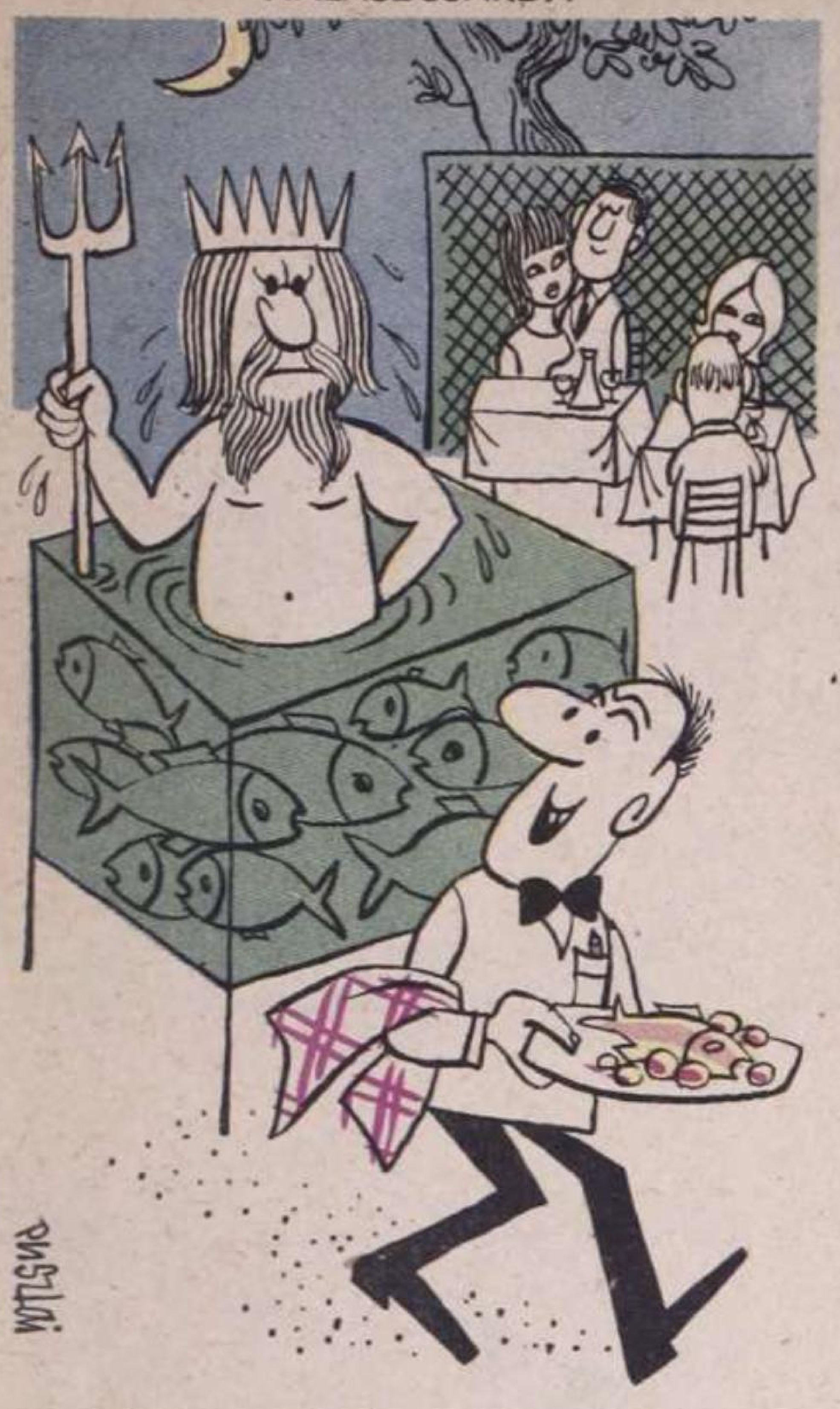

– Ez biztosan főosztályvezető!...

AZ ELSŐ NYÁRI SZABADEGYETEM

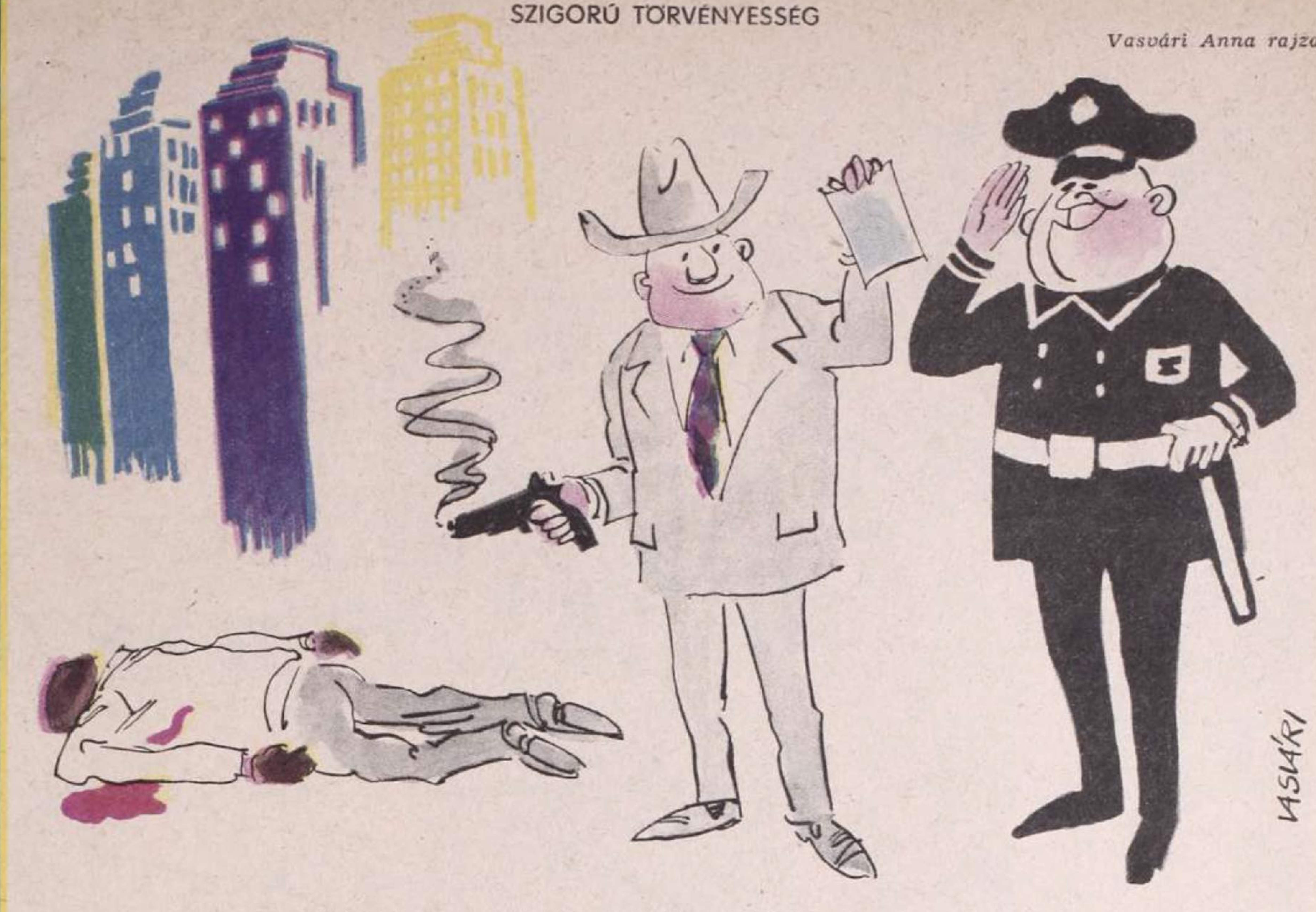
HALÁSZCSÁRDA

– Már megijedtem, hogy ellenőr!

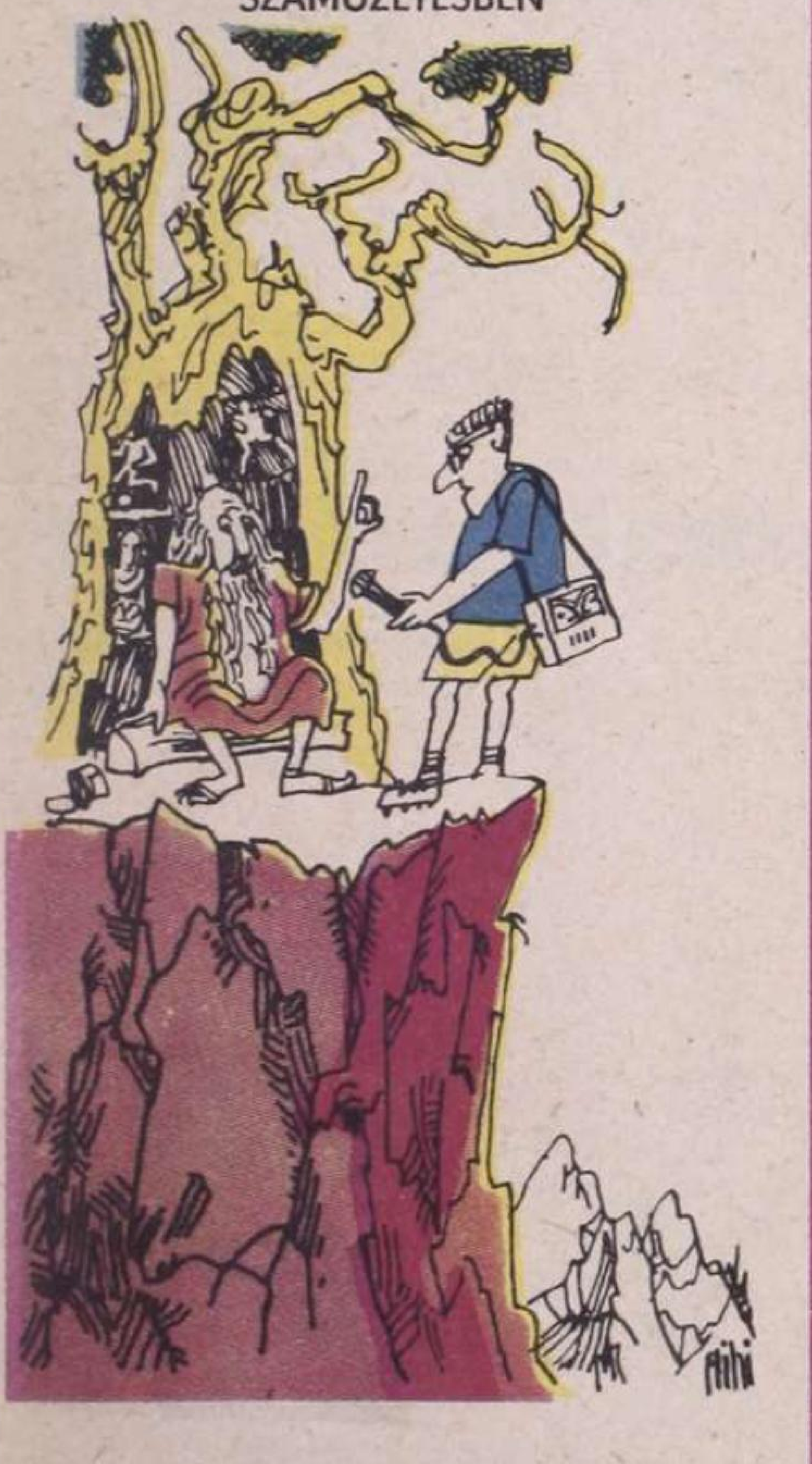
SZIGORÚ TÖRVÉNYESSÉG

Vasvári Anna rajza

– Elnézést, uram, azt hittem, postán rendelte a fegyvert . . .

SZÁMŰZETÉSBEN

– Valamikor sikeres edző voltam, majd egyszer elkezdett kikapni a csapatom . . .

FIZETÉSNAP

– Na, pirosnak látod?

Érzékeny műszer

Nemrégiben ülök a televízió előtt, éppen valami kedvenc műsorszámot néztem, egyszerre csak megindul a kép felfelé a képernyőn.

— Piszkáld már meg azt a vacakot! — mondom a lányomnak —, nézzed csak, hogy mit csinál!

De még ki sem mondom, a készülék pattogni kezd, mint aki lövéseket ad le, s közben éles fényeket cikáztat át a képernyőn.

— Megbolondult ez a készülék? — kiáltok fel mérgesen, és most már magam állok fel, hogy odamenjek hozzá, de még mielőtt elérném, a tévé egy ijesztő robajjal kialszik, a kép is, a hang is. Üzenni kell a szerelőért.

Másnap jön a szerelő, leveszi a doboz hátlapját, dolgozik benne, s közben azt kérdi:

— Nem ütötték meg ezt a készüléket? Nem rázták, nem csapkodták, nem verték?

— Nem — mondom —, legfeljebb szidtam. És mérgelődtem vele, hogy pont a kedvenc műsorom közben működik rosszul.

— Ez a baj — mondja a szerelő. — Nem kellett volna kiabálni vele.

Ostobán nézhettem rá, mert azt mondta:

— Mit nem ért ezen? Ez nagyon érzékeny műszer! Még sohasem gondolt arra, hogy milyen összetett, milyen csodálatos berendezés egy ilyen tévékészülék? Hogy mennyi idegszálból van összetéve? Egy ilyen műszernek lelke van, uram! — emelte fel az ujját oktatólag a szerelő. — Egy ilyen készülék nem tárgy, mint egy balta vagy kulcs. Egy ilyen készülék — mondta a szerelő — csupa érzékenység, feszültség és sugárzás. Ehhez megértéssel és szeretettel lehet csak közeledni.

Megígértem, hogy ezentúl nem gorombáskodom a televíziómmal, de az eset nem hagyott nyugton. Másnap elővettem a porszívómat, bekapcsoltam, s miközben a szőnyeget tisztítottam vele, kíváncsiságból elkezdtem kiabálni vele.

— A fene egyen meg! — kiáltottam rá —, hogy nem szívod rendesen a port! Tisztára hasznavehetetlen vagy újabban, te ócska vacak!

E szavakra porszívóm élesen kerepelni kezdett, s az eddig magába szívott port — a hátsó nyílásán — teli tüdőből visszaverte a szőnyegre.

A szerelő másnap csak annyit jegyzett meg, hogy bizonyosan nem bántunk elég kíméletesen a készülékkel, mert egy ilyen porszívó érzékeny műszer. Akkor már nem is csodálkoztam a szerelő megállapításán, mert este a lemezjátszómat lehülyéztem és ma reggelre már nem forgott.

Munkába menet beszóltam hát a szerelőért, majd felléptem a hivatalomhoz menő autóbuszra, hol a kalauz így szólt hozzánk:

— Úgy szállnak fel, mint a tehenek, aztán pedig megállnak, mert valamennyinek béna a lába.

Rosszul esett ez a hang, mondtam is a kalauznak, hogy emberek vagyunk, érzékeny, idegrendszerrel bíró emberek, de erre azt felelte, hogy akinek gyenge az idegrendszere, az egy másik autóbusz-vonalon utazzék a Frimm-intézetbe.

Egészen elszomorodva mentem be ettől a hivatalba, fájt, ahogyan beszéltek velem. Csak a főnököm hangjára riadtam fel, aki mögöttem állt, s így szólt:

— Meg kell magát piszkálni egy kicsikét? Vagy talán rövidzárlat van az agyában? Tisztára hasznavehetetlen, amit csinál!

Dadogni kezdtem neki, hogy nagyon rossz kedvem van, megbántottak az előbb, meg az is rosszul esik mostan, ahogy így rámtámadt. Hiszen az ember olyan, mint egy érzékeny műszer, mint egy elektroncső, feszültség meg áramkörök, de a főnök olyan elhűlten nézett rám, hogy elakadt a hangom.

— Maga csakugyan hülye? — mondta a főnök végül —, vagy csak engem néz annak?

Maga nem egy elektroncső, hanem a zsineg és ponyvarészleg kalkulátora, ahol senkinek sem lehet kedve, csak munkája lehet. Magának akkora lelkivilága lehet — mondta a főnök —, amekkorát csak akar, de hogyha nem csinálja meg időre az összesítést, akkor ki lesz rúgva!

Azzal kiment és becsapta az ajtót maga mögött. Én pedig kezdtem a kötelességemet teljesíteni, de szilárdul elhatároztam, hogy a következő életemben érzékeny műszer leszek, centrifuga vagy mosógép. Akkor, ha csak egy rossz szót is szólnak előttem, hogy tépem a fehérneműt, vagy más effélét, azonnal kirázok egy csavart magamból és leállok. Az érzékeny műszereknek ugyanis joguk van ehhez.

Somogyi Pál

NAGYMOSÁS UTÁN

Pusztai Pál rajza

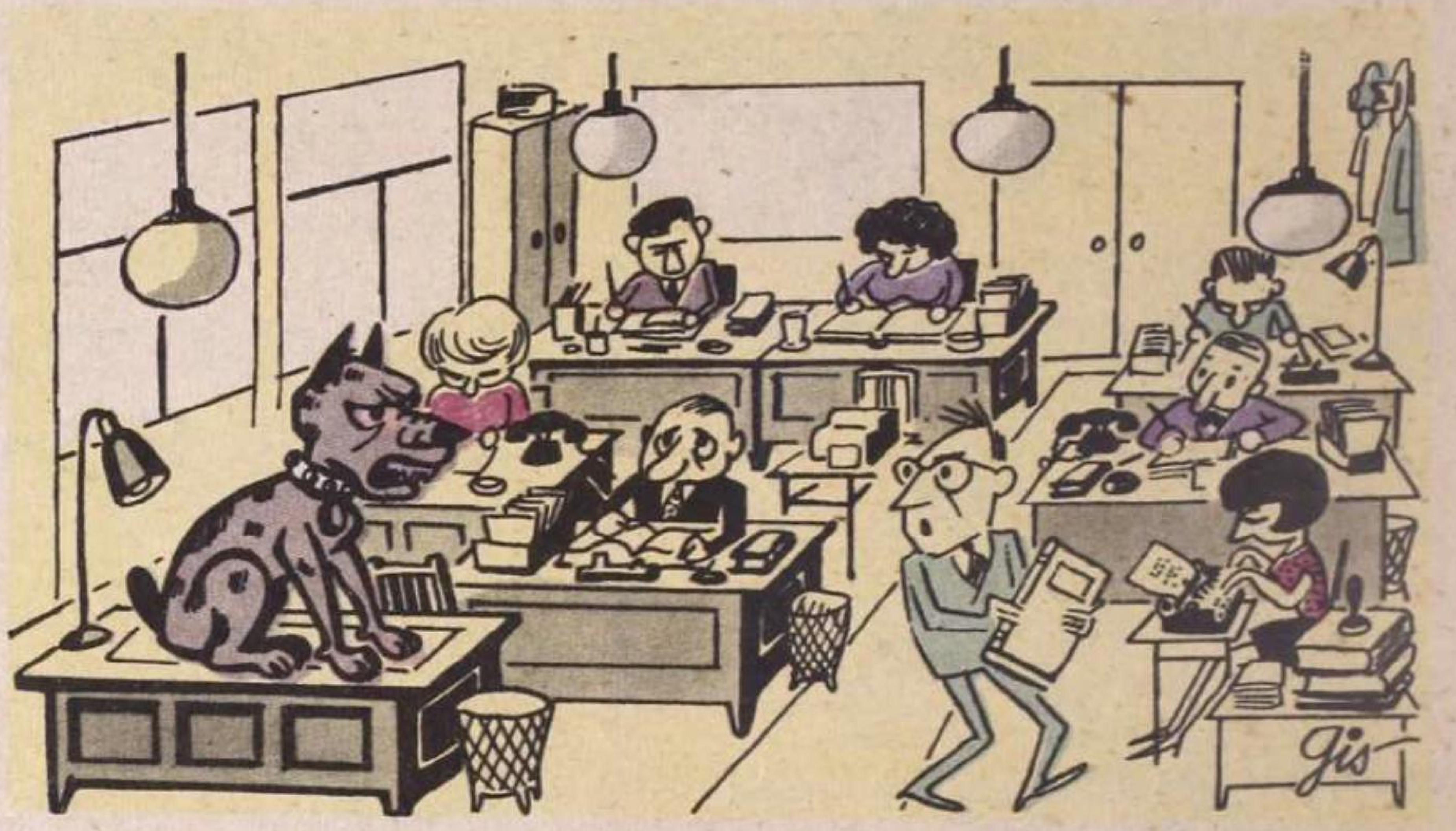

– Minden hajó felénk tart. Lehet, hogy zászlójelzést adtunk le?

A SZURKOLÓ LÁTOMÁSA

A GAZDI SZABADSÁGON VAN

AJJAJ, FEKETE VONAT...

„Transzszilvórium expressz" címmel figyelemre méltó riportot olvastam a Magyar Hírlapban. Csak kivonatosan, és nem is szó szerint idézek belőle:

Helyszín: a Nyugati pályaudvar. Két perccel az indulás előtt leszednek egy embert a vonatról, részegen feküdt az egyik kocsi folyosóján, kezében egy üveg kadarkával és egy százforintossal. Elszállítják a Soroksári úti detoxikálóba. 369 forintjába kerül a delikvensnek, plusz szállítás, plusz a kocsitisztítás, plusz otthon a síró család... Szolnok után már egyre jobban hat a Nyugatiban elkezdett, s a vonaton folytatott mértéktelen és szomorúan buta italozás. Egy józan utas, hebegve a félelemtől, így kezdi: (Azért hebeg és fél, mert egy italos útitársa inzultálta.) *„Azt mondta, hogy elvágja a nyakam borotvával. És kotorászott is a zsebében. Az ember, kérem, fél tőlük..."* Szép statisztikával büszkélkedhetünk: öt szabolcsi vonat és hat pályaudvar ellenőrzése során *négyszázkilencvenkilenc* embert kellett igazoltatni. Előállítottak százharminckilencet; garázdaság, szabálysértés miatt eljárás indult huszonhét, egyéb szabálysértések miatt (botrányos részegség, botrányos magatartás) százkilenc utas ellen. Szóbeli figyelmeztetésben részesítettek kétszázhetvenkilenc utast.

Ez már döfi...! — gondolom magamban. — Ezért az eredményért igazán érdemes minél nagyobb rendőrségi és MÁV-apparátust megmozgatni. De minek? — gondolom ugyancsak magamban.

Bátran meg merem mondani, hogy én ezt nem így csinálnám. Kár elvonni a mi rendőrségünk erejét és figyelmét az ilyenféle részegeskedés és huligánoskodás megfékezésére. Én

ezt a nagy rendőrségi apparátust inkább Pesten hasznosítanám és ennél sokkal egyszerűbben elintézném, hogy megszűnjön, vagy legalábbis jelentősen csökkenjen a részegeskedés és botrányokozás a kéthetenként közlekedő transzszilvórium expresszeken. (Szolnok—Debrecen—Nyíregyháza—Záhony vonal.)

Egyszerűen csak megtiltanám ezeken a vonatokon a szeszes italok árusítását, de viszonzásképpen bőven és óriási választékban ellátnám az Utasellátó büféskocsijait üdítő italokkal. Na, persze, egyrészt nagy lenne az elégedettség a többséget kitevő józan utasok körében, másrészt nagy lenne a felzúdulás a részeges utasok körében, aminek népszerűtlenségét nekem, mint illetékesnek, vállalnom kellene. Szívesen vállalnám, mert egészen más, ha az utas a magával hozott bort, sört, pálinkát issza meg a vonaton, de utánpótlást nem kap, és megint egészen más, ha az Utasellátó büféskocsija az egész útvonalon biztosítja a szeszesital-utánpótlást, hogy valamiképp ki ne józanodjanak azok, akik már a Nyugati pályaudvaron feltankoltak.

Amit veszteněk a vámon, megnyerném a réven. Az Utasellátó forgalma és jövedelme bizonyára megcsappanna, de az is bizonyos, hogy a veszteség megtérülne a jórészt feleslegessé váló rendkívüli rendőri ellenőrzés költségeinek csökkenésével. Főleg pedig kevesebb lenne a részeg és a garázda utas ezeken a vonatokon, aminek következtében többen érkeznének haza a családjukhoz józanul. És ez is valami!

Nehogy félreértés essék, nem vagyok antialkoholista. Mindig szívesen megiszom néhány fröccsöt, legyen az vaskúti vagy kecskeméti, vagy akár szekszárdi kadarból. Mégis sajnálom, hogy nem én vagyok illetékes ebben az ügyben dönteni. Azt javasolnám viszont az erre illetékes Belkereskedelmi Minisztériumnak: hozzon olyan rendelkezést, amely megtiltja ezeken a kéthetenként közlekedő vonatokon a szeszes ital árusítását. Meggyőződésem, hogy a Belügyminisztérium hálás lenne érte. És sok nyírségi család is! Legfeljebb az Utasellátó esne el némi bevételtől...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„TERÍTÉS"

Óbudán van a Budapesti Zöldség-Gyümölcs Értékesítő Szövetkezeti Vállalat 0326. számú boltja, és az úgynevezett kísérleti lakótelep igényeit hivatott kielégíteni. S bár a szóban forgó vállalat hetente hirdeti a televízióban, hogy „Zöldséget, gyümölcsöt a ZÖLDÉRT boltjaiból", ennek az üzletnek bizony nagyon rosszul „terítenek". Sokszor fél tizenegy, tizenegy óra is van, mire a gépkocsi megérkezik az áruval. Háziasszony legyen a talpán, aki ebből délre ebédet főz!

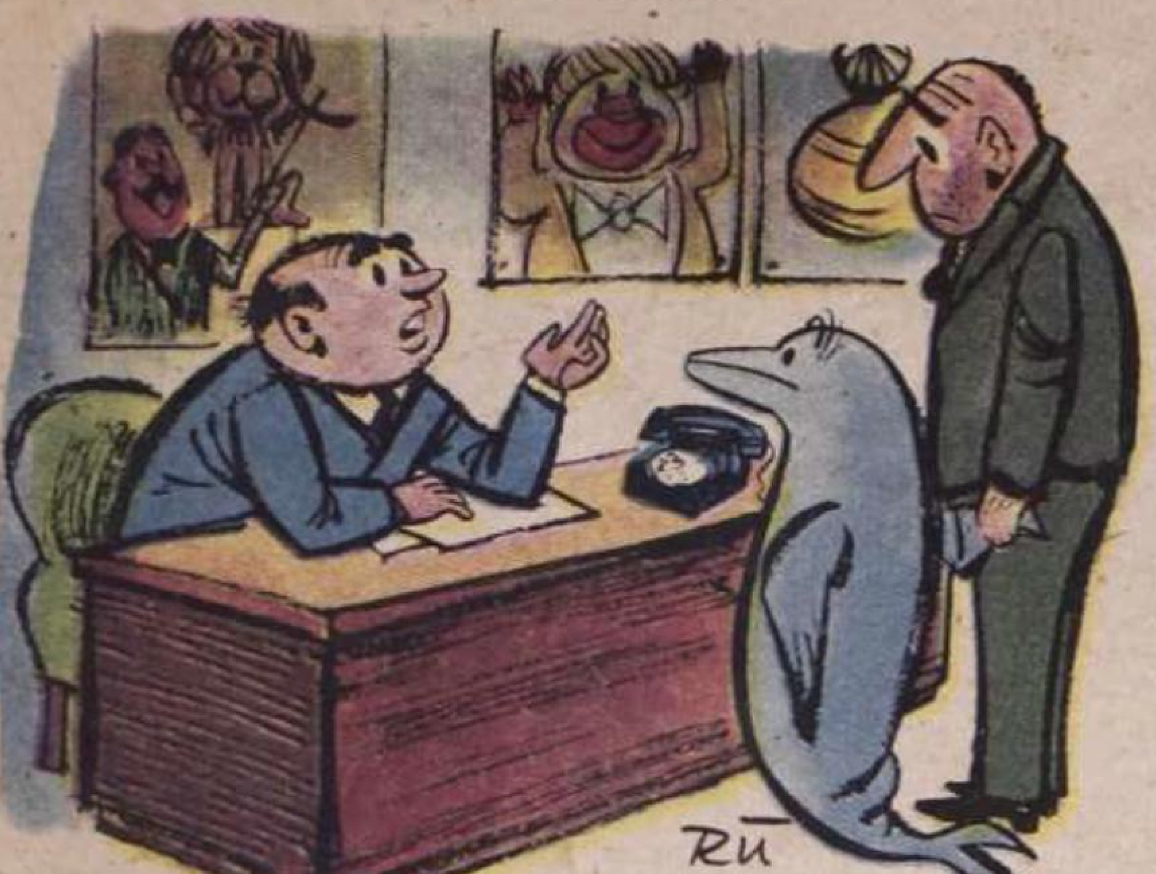
Ha ugyan kap azt, amit éppen vásárolni szeretne. Mert hiába várja az árut a bolt vezetője, hol ezt nem küldenek, hol azt. Most például, a szezon kellős közepén, egyik nap a burgonya hiányzik, a másikon a zöldpaprika, máskor meg a gyümölcs marad ki a szállítmányból. Avagy egyszerre többféle áru is! Olyan „különlegességekről" aztán ne is beszéljünk, mint teszem azt a gomba, mert ezt jónéhány éves működése alatt még mutatóba sem kapott az üzlet.

Palackozott bort viszont annál többet.

És ezt még a szárazság számlájára sem lehet írni! Hisz' nemcsak Óbudán volt aszály, hanem máshol is. Ennek ellenére Buda és Pest legtöbb zöldségboltjában viszonylag jól be tud vásárolni a háziasszony.

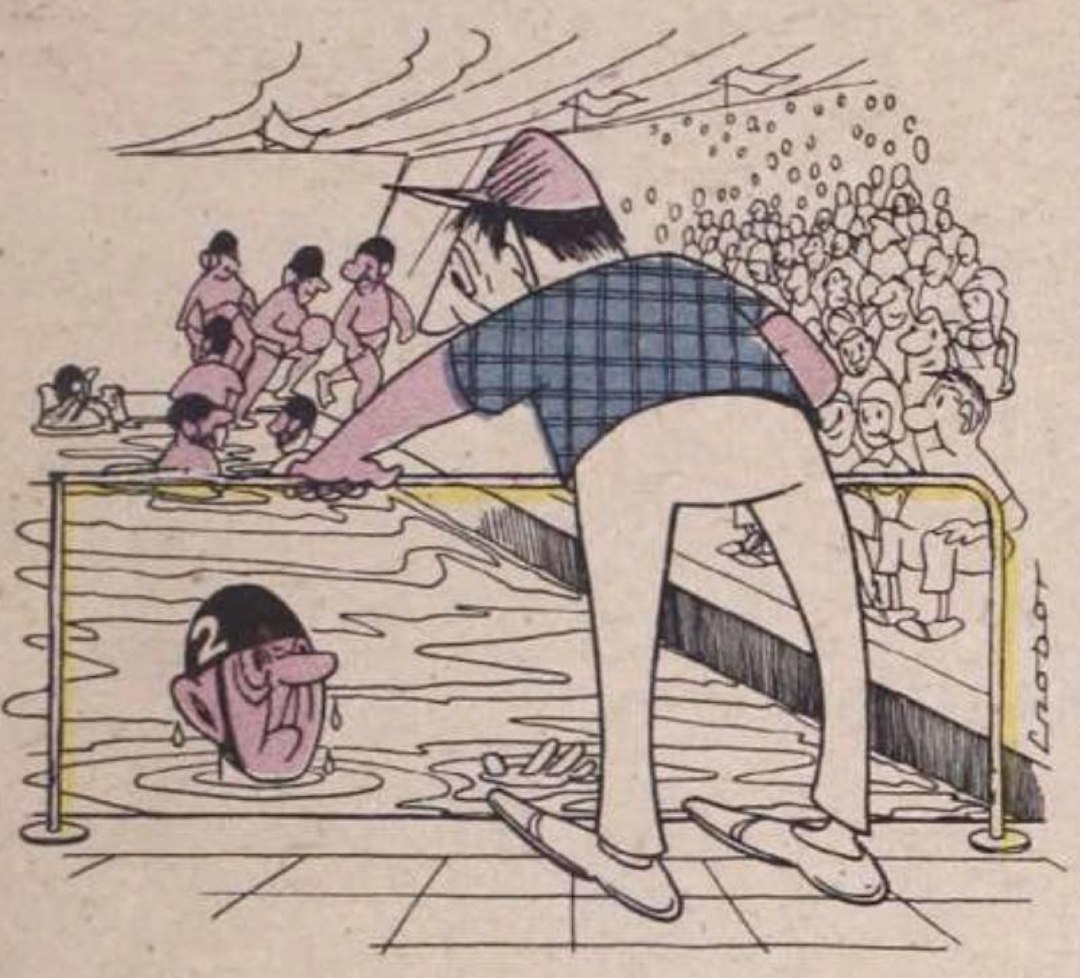
K. J.

IGÉNYES ÜGYNÖK

– De hiszen ez a delfin raccsol!

VÍZILABDAMÉRKŐZÉS UTÁN

– Sajnálom, egy kicsit várnod kell, minden tartalék nadrág elfogyott.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

BEAT-HANGVERSENY

– Már kezdenek belemelegedni!

LOJÁLIS ÖKÖLVIVŐ

– Mindent az ellenfelemnek köszönhetek!

ELINDUL EGY FILM

Hegedűs István rajza

– A szecessziós ágy már megvan, kipipálhatjuk!

BŰNÜGY

Az ember azt hiszi, hogy nálunk sok a bűnügy, pedig ez nem igaz. Egyszerűen arról van szó, hogy ugyanazt a bűnügyet mindegyik újság más-más publicisztikai formákban és a lap különleges profiljának megfelelően tálalja, alig lehet ráismerni.

Vegyünk egy példát, a balladából ismert Kőmíves Kelemennek és társainak bűnügyét. Ha most történt volna, így írnák meg a lapok:

Esti Hírlap: **Cement helyett asszonyt!**

A zömök, cingár, kisse hórihorgas férfi unott arccal cigarettázott a leomlott fal tövében, amikor lódobogás hallatszott a közelből.

— Hát akkor mindent úgy csinálunk majd, ahogy megállapodtunk, ne felejtsétek el, esküt tettünk rá, kell a pénz, nincs mese! — suttogta szűkszavúan a zömök, cingár, kissé hórihorgas férfi a társainak. Előre lépett, megfogta a hintó kengyelét, cseppet sem zavarta, hogy saját felesége ült a kocsin.

— Nyugi öreglány, egy kicsit belekeverünk a falba! — jelentette ki Kőmíves Kelemen, a pénzsóvár kisiparos, aki tizenegy társával ma áll bírái elé.

Nők Lapja: **Ahol a nő csak kötőanyag!**

Bár az utóbbi években a hatóságok és a különböző intézmények, társadalmi szervezetek, elsősorban a Nőszövetség áldozatos munkája nyomán javult a feleség helyzete a családban, gyakrabban érvényesül a női egyenjogúság a munkahelyen, de még sok a tennivaló, amint ezt a dévavári eset is bizonyítja.

Beszélgettünk a helybeli „Előre az emancipációért!" tsz. nődolgozóival. Őszintén elmondták, hogy az asszonybrigád az idén kutrinca-egyelésben 127 százalékra, barackmagválogatásban 142 százalékra teljesítette a tervét, sőt palántasurmolásban is túlszárnyalta a férfiakat, a helyi kölcsönkönyvtár látogatóinak pedig nem kevesebb mint háromnegyed része közülük kerül ki, a vezetőségben még sincs egyetlen nő sem!

Ilyen körülmények között persze nem csodálkozhatunk azon a helytelen és maradi bánásmódon, amelyet Kőmíves Kelemennével szemben alkalmazott a férje, aki állítólag törzsvendég a környéken levő kocsmákban.

Népszava: **Szerdai konferansz**

Jó reggelt kedves olvasóink! Amint erről a mai Népszavából értesültem, a rendőrség ismét leleplezett egy nagyszabású építőipari visszaélést. Úgy építették föl a dévavári falat, hogy bele került egy cukor-falat! Nem falból mondom, hisz ez nem fal úgy bár fal-ügy.

Magyar Nemzet: **Levél a Szerkesztőséghez**

A sajnálatos dévavári üggyel kapcsolatban előrebocsátom, hogy humánus meggondolásból Kőmíves Kelemenék eljárását elítélem. Ugyanakkor azonban felhívom az illetékesek figyelmét arra, hogy a magánerőből történő építkezések anyagellátására fordítsanak több gondot. Jómagam hónapok óta járom a TÜZÉP-telepeket, sem portland-cementet, sem stukatúr-gipszet nem kapok. Már bennem is felmerült a gondolat, hogy végszükség esetén más módon biztosítsam épülő családi otthonunk falainak szilárdságát.

Ludas Matyi: **Keresőszolgálat**

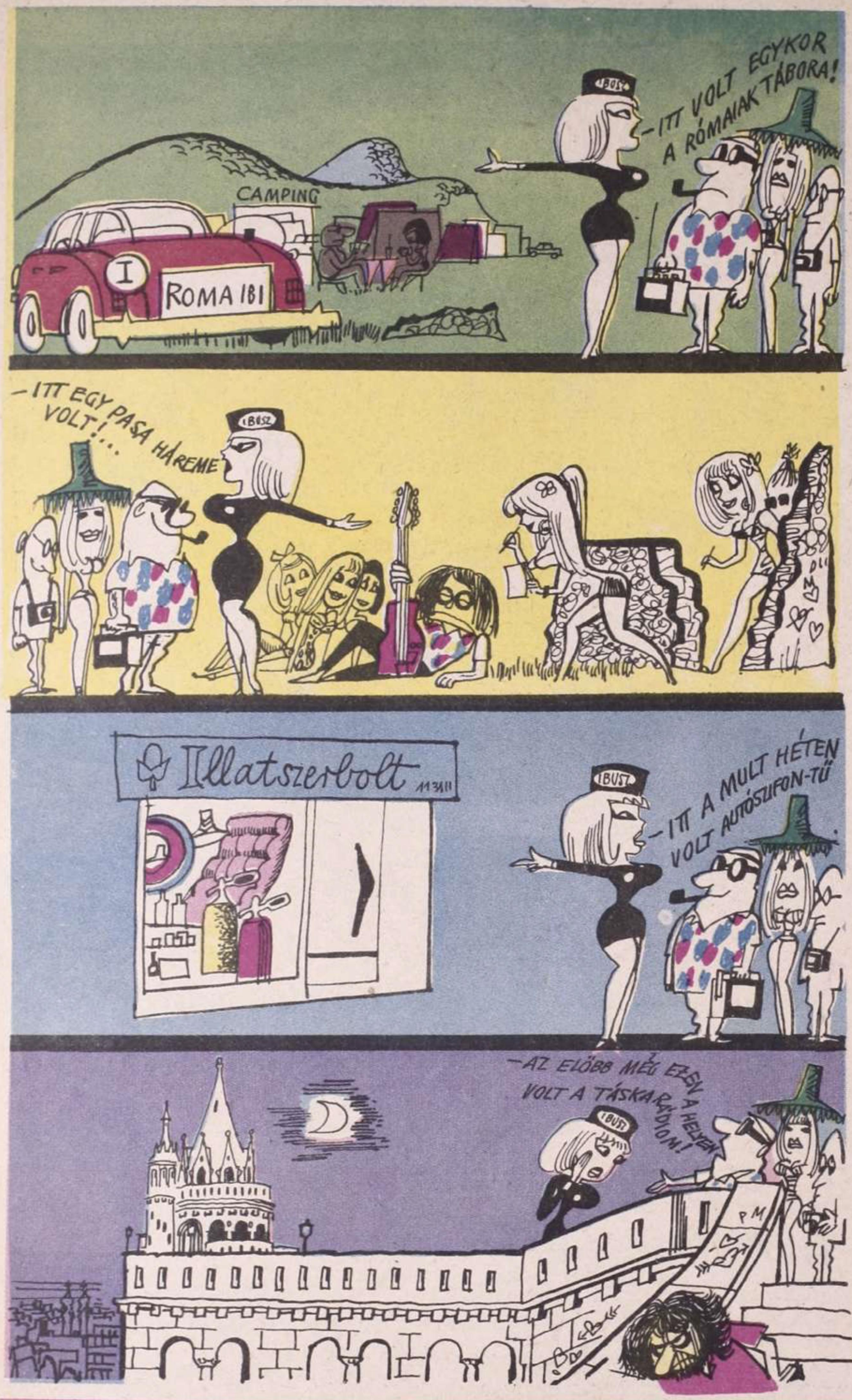
Ki tud valamit idesanyámról, Kőmíves Kelemennéről, aki elemózsiát vitt idesapámékhoz Dévavárba, és azóta hiába keresem a dunántúli szaküzletekben, sehol nincs.

Kőmíves Kelemen kicsiny fija

Kürti András

AZ IDEGENVEZETŐ

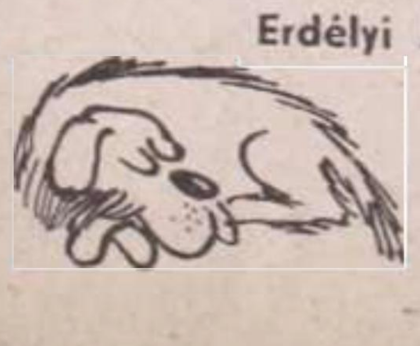
Szűr-Szabó József rajzai

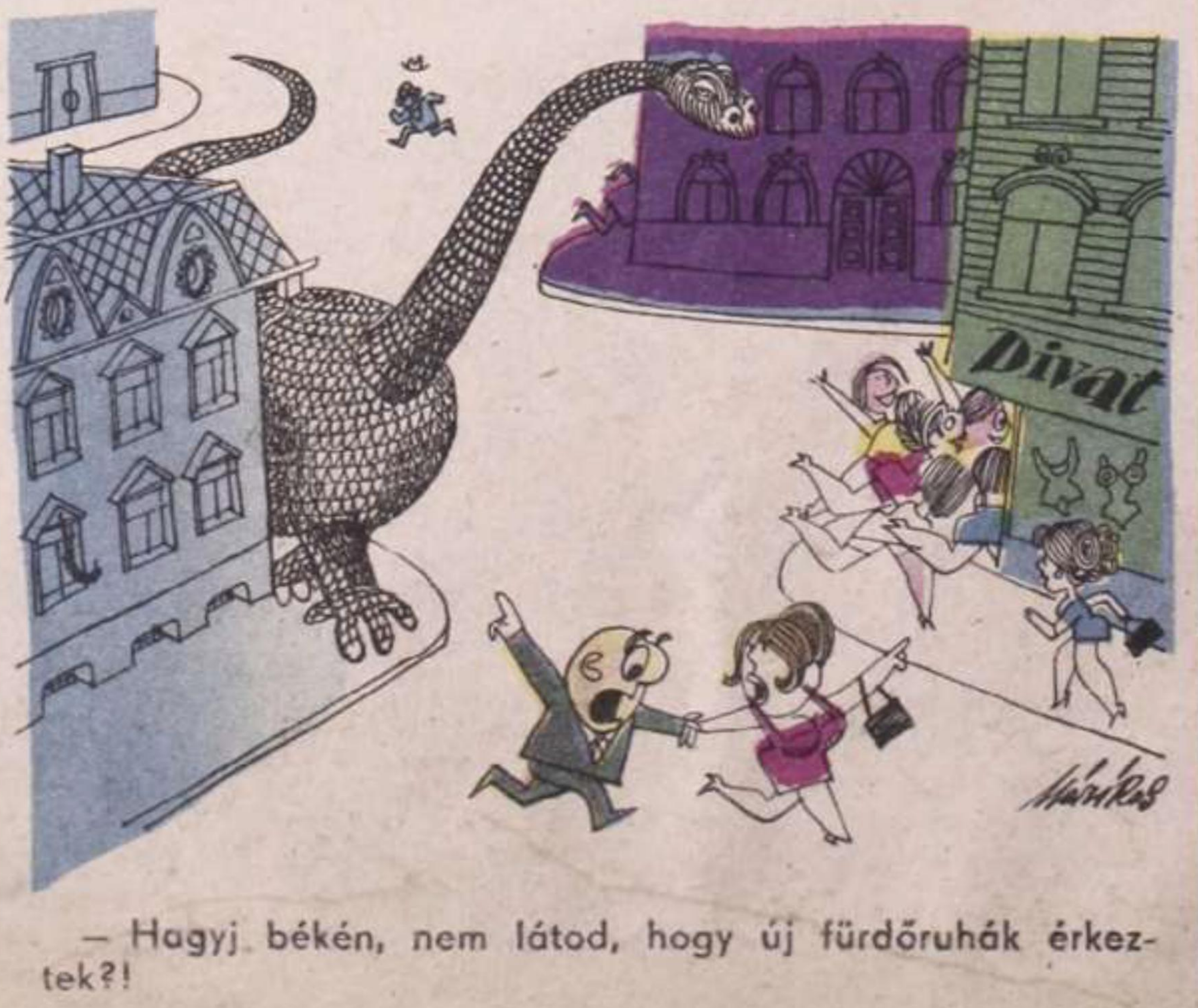
TELEPŐRÖK

Vén telepőr vén kutyája, –
enni kell az ebnek adni;
s valakinek, ha az nem tud,
ahelyett is kell ugatni;
s ki ugasson más, mint éppen
a hű kutya, hű gazdája? –
Sosem tudott úgy ugatni,
míg tudott sem a kutyája...
Aludni sem lehet tőle;
úgy horkol az asztmás agg eb;
gazdája helyett ő alszik, –
Kettejük közül, elvégre,
ő, a kutya, az öregebb...

Erdélyi József

NŐK

– Hagyj békén, nem látod, hogy új fürdőruhák érkeztek?!

ifjú titánok

Egy aránylag csendes budai utcán négy fiatal jött velem szemben, két lány és két fiú. Tizenhatodik életévükön már feltétlenül túl voltak. Hogy enyhén fejezzem ki magamat, egy kissé feltűnően voltak öltözve. Öltözve? Az egyik kislányon egy majdnem derékig érő mikrominiszoknya volt, napozó felsőrésszel, a másikon a testhezállónál jóval szűkebb farmernadrág egy olyan blúzféleséggel, amelyben a lángvörös volt az uralkodó szín. Különben mindketten mezítláb voltak, formás lábukat cipő és harisnya helyett vastag porréteg fedte.

Mezítláb volt a két férfi is, s ez bizonyos egyöntetűséget kölcsönzött a társaságnak. Az egyik fiú foltos, szakadozott farmernadrágban lépkedett, felsőtestének egyetlen ruházatát babos mintájú nadrágtartó alkotta, hosszú haját pedig szabályos, régimódi keménykalap takarta. Keménykalap! Deréktól felfelé a másik ifjú is hasonló képet nyújtott — nadrágtartóval és keménykalappal —, ő azonban farmernadrág helyett egy úszónadrágnak is beillő shortot viselt. Csak azt ne kérdezzék tőlem, hogy milyen színű volt a nadrág, mert emlékező képességem és színérzékem egyaránt csődöt mond.

Arcizmom sem rezdült meg, szempillám sem rebbent. Alaptermészetemhez híven udvariasan utat engedtem volna egy tábornagyi sisakot viselő hastáncosnőnek is, szájában egy kis krokodilussal. Sohasem szoktam más emberek belügyeibe beleavatkozni.

— Bocsánat! — mondtam és át akartam menni közöttük. Nem engedtek.

— Bácsi kérem, hány óra? — kérdezte az egyik keménykalapos fiú.

— Fél kilenc múlt három perccel, de lehet, hogy egy kicsit késik az órám! — mondtam mentegetőzve, majd udvariasan biccentve, tovább akartam menni. Ekkor a másik fiatalember, némi csalódással a hangjában ezt kérdezte:

— Nem tetszik semmi furcsát látni rajtunk?

Tekintetem végigfutott rajtuk. Ráztam a fejemet.

— Nem. Kellene valamit látnom?

— Hát például, hogy keménykalapban vagyunk.

— Nagyon szép és elegáns viselet! — válaszoltam. — A velszi herceg a leggyakrabban ilyen kalapot hordott. Örvendetes, hogy a sokat szidott mai fiatalság is kezdi felkarolni.

— De hát meztelen felsőtesttel... — hebegte az egyik ifjú.

— Nagyon egészséges! — bólintottam. — Az epidermikus légzés elősegítése jó közérzetet biztosít.

— És nem gondolja a bácsi — kérdezte a szoknyás kislány —, hogy a minim túl rövid?

— Mihez viszonyítva? — kérdeztem. — Ezt a fogalmat sem lehet abszolutizálni. Mária Terézia palástjához képest rövid, de az Egyenlítő táján ebben még nyugodtan lehetne hittérítő munkát végezni.

A gyerekek egyre jobban elkedvetlenedtek.

— És ezt a nadrágot nem találja túl szűknek? — kérdezte a farmer-kislány.

— Csak a láb- és ülőizomzat viszonylagos hipertrófiájához képest lehetne szűknek ítélni — válaszoltam.

— És a hosszú hajunk? — kérdezte a fiúk egyike.

— Az a természetes! — bólintottam. — Az élet fejlődése nem ismer olyan mesterkélt jelenségeket, mint hajnyíró gép. A borbély nem természeti fogalom.

— Egy bácsi azt mondta ránk, hogy majmok vagyunk! — mondta halvány reménykedéssel a minikislány.

— Teljesen helytelen! — ráztam a fejem. — Az anthropoideák jellegzetes vonásait alig lehet önökben felismerni. Az illető szánalmas állattani ismeretekkel rendelkezik.

— Szóval nem tetszik felháborodni? — csóválta a fejét a magasabb fiú.

— Csak azon, ami felháborító! — válaszoltam. — Például arcomba szökik a vér, ha atlétáink gyenge formájára gondolok. Minden jót, gyerekek!

Még annyit hallottam, hogy az egyik fiú csalódottan fakadt ki:

— Akkor mi a fenének marháskodunk, ha észre sem veszik?

Azzal a megnyugtató érzéssel folytattam utamat, hogy már megint sikerült helyes útra térítenem néhány fiatalt.

Feleki László

TALÁLKOZÓ

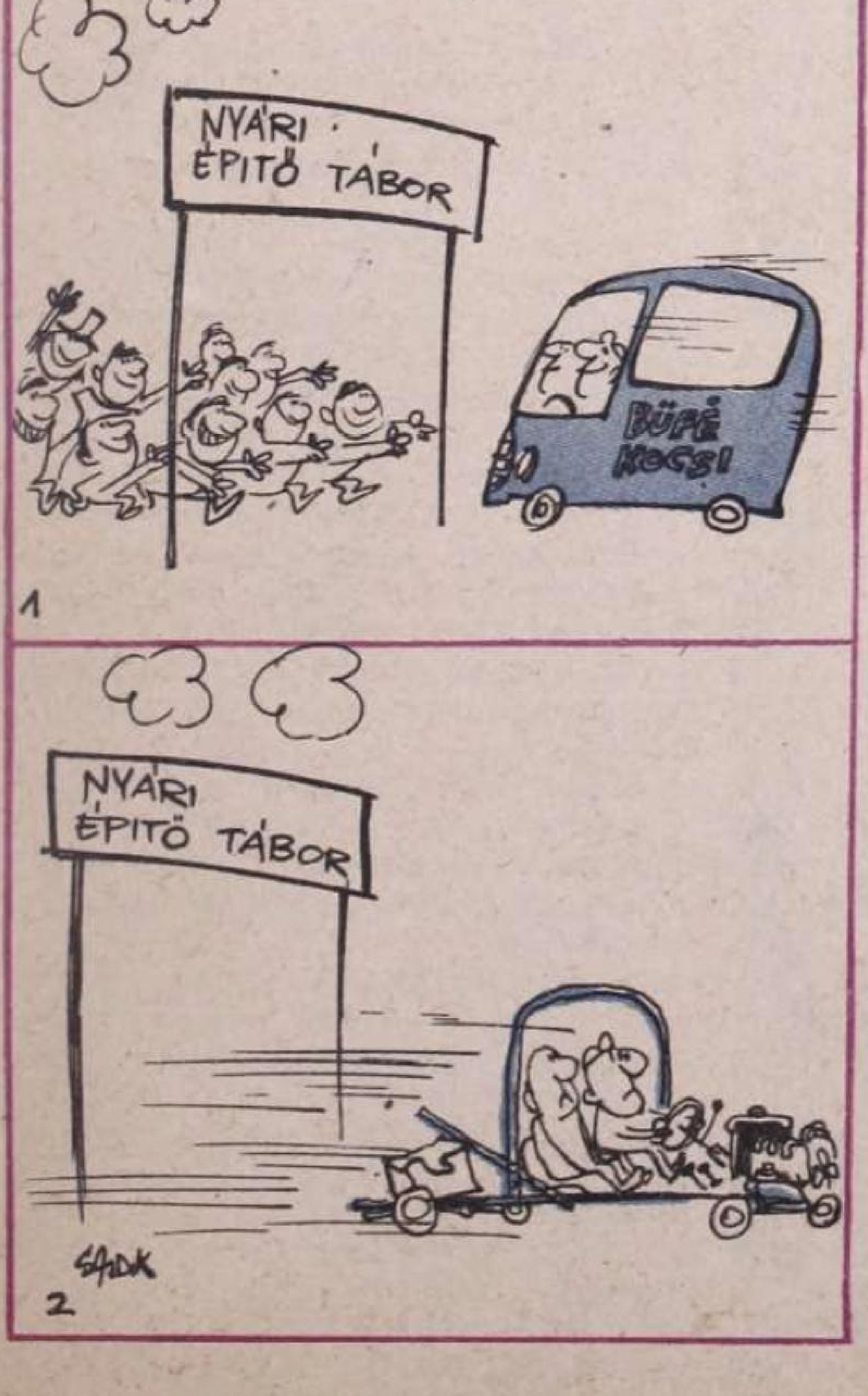
– Képzeld, egy kedves osztálytársam kislánya!

ÉLŐ NYELV

– Úgy érzem, bíró úr, hogy a házaséletünk meghibásodott...

ÉTVÁGY

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

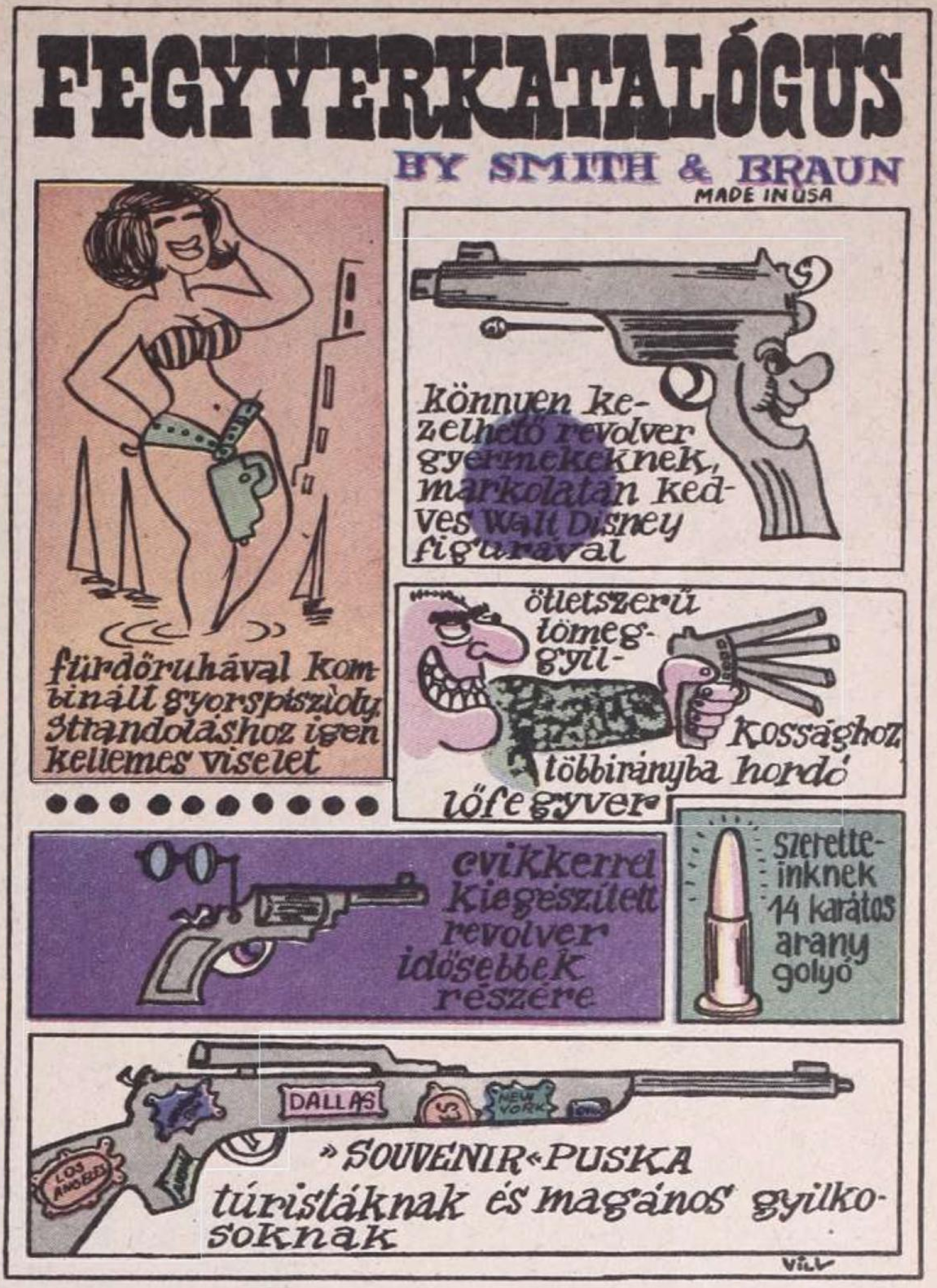
„HÁZHOZ" SZÁLLÍTVA

Galyatetőre utaztam üdülni. Hogy az utam minél kényelmesebb legyen, a Keleti pályaudvaron expresszáruként feladtam a bőröndömet. A csomagot felvevő MÁV-alkalmazott a vevényre sok más adat mellett felírta, hogy „Galyatető, SZOT-üdülő" és nagybetűkkel még azt is: „Házhoz". Szóban is megnyugtatott, hogy mire én megérkezem az üdülőbe, a csomagom már ott fog várni.

Hát nem várt. Ehelyett telefonértesítést kaptam a gyöngyösi vasútállomásról, hogy ott van a bőröndöm, menjek érte. A telefonüzenetet „hívott fizeti" alapon kaptam, 6 forintot kellett érte fizetni. Próbáltam telefonon tisztázni az ügyet, felhívtam a vasútállomást (újabb 4 forint 50 fillér!), ahol közölték, hogy az AKÖV csak Gyöngyös belterületén viszi házhoz a csomagot. Megkérdeztem: akkor a Keletiben miért vették fel házhoz szállítandóként? Válasz: a Keletiben nem tudhatják, hogy ők Gyöngyösön milyen szerződést kötöttek az AKÖV-vel. Szerényen megpróbáltam kifejteni véleményemet, miszerint a Keletiben igenis pontosan kellene tudni, hova vehetnek fel „házhoz" küldeményt és hova nem. Érvelésem persze nem hatott: le kellett mennem Gyöngyösre a csomagért. Autóbuszköltség oda-vissza 26 forint 20 fillér, csomagdíj 2 forint. Ha ehhez hozzáadom a telefonköltségeket és a Keletiben fizetett 10 forint 50 fillért: 80 fillér híján egy ötvenesembe került ez a játék. Nem olcsó!

És a bosszúságot meg a fáradságot még nem is számolom...

Hegedűs Péter
Vásárosnamény

Kedves Ludas!

A Hétfői Hírek július 15-i számában egy tudósítás felett ez a cím áll:

„SZÁZEZER KILOMÉTER EGY ÉV ALATT"

A cikk, amely a kitűnő hosszútávfutóval, Mecser Lajossal foglalkozik, e szavakkal zárul:

„... annyi már bizonyos, hogy ebben az évben Mecser csaknem 100 000 kilométert teljesített. Hát ha még az edzéseket is beszámítanánk..."

Amint a szövegből kiderül, a cikkíró szerint nem is egy év alatt, hanem csak az idén, tehát alig több mint fél év alatt futott Mecser százezer kilométert. S mindezt versenyen, az edzések más lapra tartoznak.

Ha ez igaz lenne, akkor a jeles atlétának az idén hozzávetőleg minden nap ötven ízben kellett volna részt vennie tízezer méteres, vagy száz alkalommal ötezres versenyen, hogy az ötszáz kilométeres napi átlag kijöjjön.

Mecser Lajos kitartása, küzdőképessége közismert, de azért ez még neki is kicsit sok lett volna.

I. S.
Budapest

Egy júliusi vasárnapon, rekkenő délutáni hőségben betértünk Balatonalmádiban az Aranyhíd vendéglőbe, hogy málnaszörppel üdítsük fel magunkat. A szörp jó volt, a beledobált jégkockák kellemesen lehűtötték. Minket pedig a számla hűtött le: az öt málnáért 35 (azaz harmincöt) forintot fizettünk. Úgy látszik, ennek a vendéglőnek nemcsak a neve mesés, hanem az árai is azok. A mesében valóban az a jó, ha minél szabadabban szárnyal a fantázia — az árkalkulációnál azonban jobban a realitás talaján kellene maradni!

P. R.
Budapest

AU — ez fájt! Már megint felírták az AU-mat (a személyi igazolványom számát!) Pedig ki sem hágtam, rúdaranyat sem vettem, csupán néhány kiló haszonvasat (ócskavasat) vásároltam a FERROGLOBUS haszonvas (ócskavas) telepén, képében fizetve. Még jó, hogy anyakönyvi kivonatokat nem kértek tőlem, három ősig visszamenőleg.

S. J.
Budapest

Az üzemi étkeztetés speciális New York-i formája. A sarkon megáll a szállítókocsi, hosszabb-rövidebb sorbanállás után az emberek hozzájutnak a hotdog-nak nevezett virslihez és ott helyben elfogyasztják
(A szerző felvételei)

Ez a foto és a szöveg a Képes Újság ez évi 27. számában jelent meg.

Megszemlélem a képet, alaposan, ráérősen. Tényleg áll itt egy kocsi, ha nem is éppen a sarkon, és egy hosszan kígyózó embersor is látható. Feltűnt viszont, hogy az aláírással ellentétben, senki sem fogyaszt a helyszínen sem forró kutyát (hotdog-ot), sem egyebet. A kocsin felfedezem a "Chest X-ray unit" feliratot. Csekély angol nyelvtudással is ki tudom találni, hogy az X-ray X-sugarat, közismertebb magyar nevén röntgensugarat jelent. Azaz: egy mozgó röntgenállomást látunk a képen. Ezek szerint tehát a kép aláírása némileg (hogy nagyon finom legyek) — pontatlan...

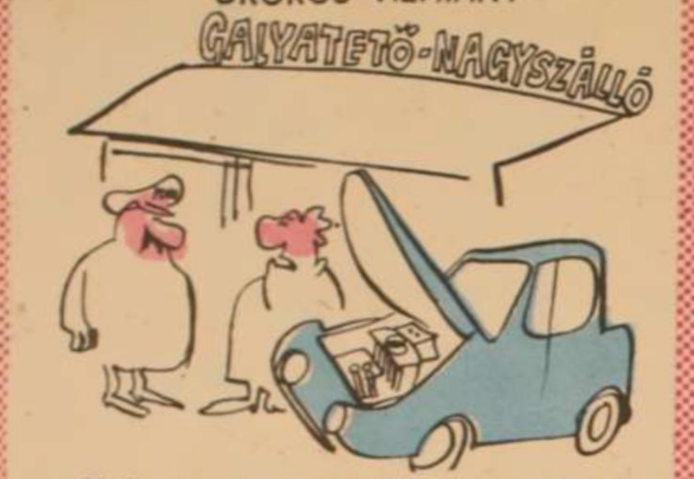
Hacsak... Hacsak Amerikában nem röntgenkocsikban árulják a forró virslit. Ezektől a jenki reklámfőnököktől minden kitelik!

Akkor viszont ezúton hívjuk fel az ötletre hazai vendéglátóiparunk figyelmét!

(r)

MÁTRAI SÉTA

ÖRÖKÖS VÍZHIÁNY

– Nekem egy stampedli vizet, a hűtőbe meg hideg sört!

– Sajnos, más kilátó itt nincs!

MÁTRASZENTISTVÁN

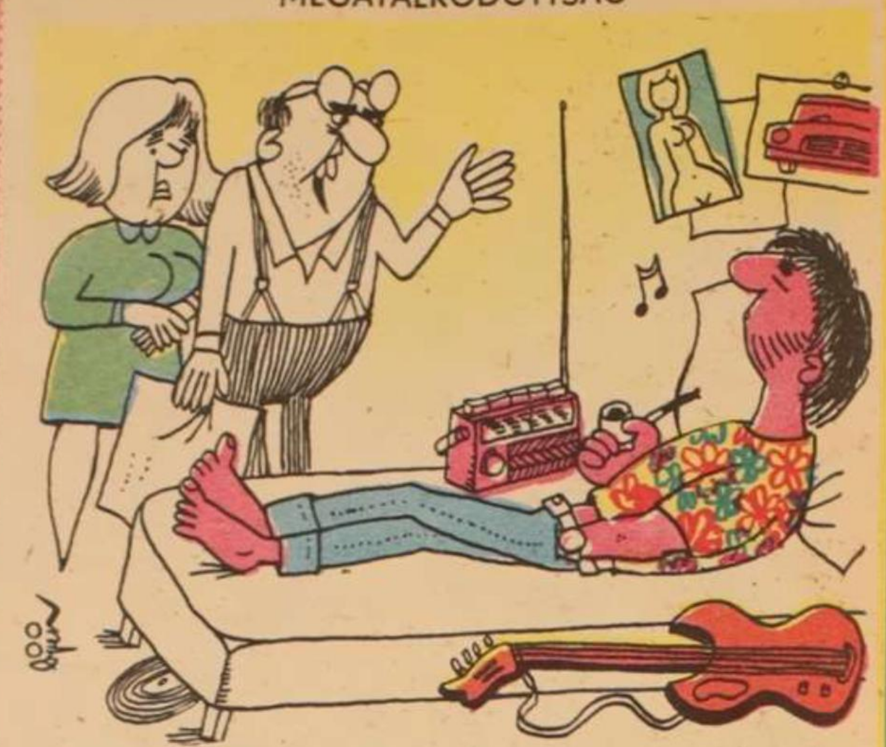

Csalétek

– Itt már közel van a parádi gyógyfürdő...

MEGÁTALKODOTTSÁG

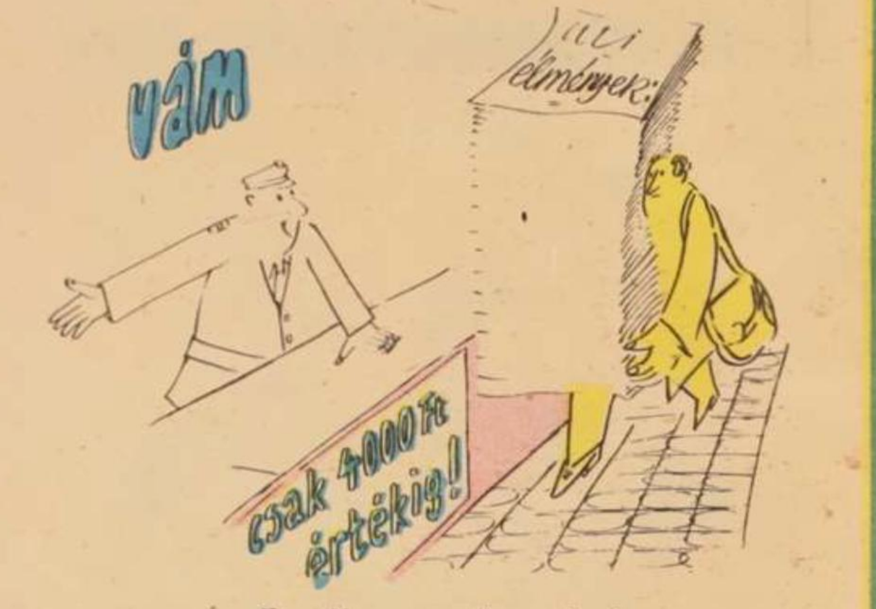
– Legalább ismerd el ünnepélyesen, hogy a szüleidnek küzdelmesebb ifjúsága volt, mint neked!...

VITAPARTNER

– Nyugodtan szóljon közbe, ha úgy érzi, hogy valamiben igazam van...

IRODALMI ÉRTÉK

– Tessék nyugodtan vinni...

ELLESETT BESZÉLGETÉS

– Ez már az ötödik kisborjú, de bikát még nem láttam.

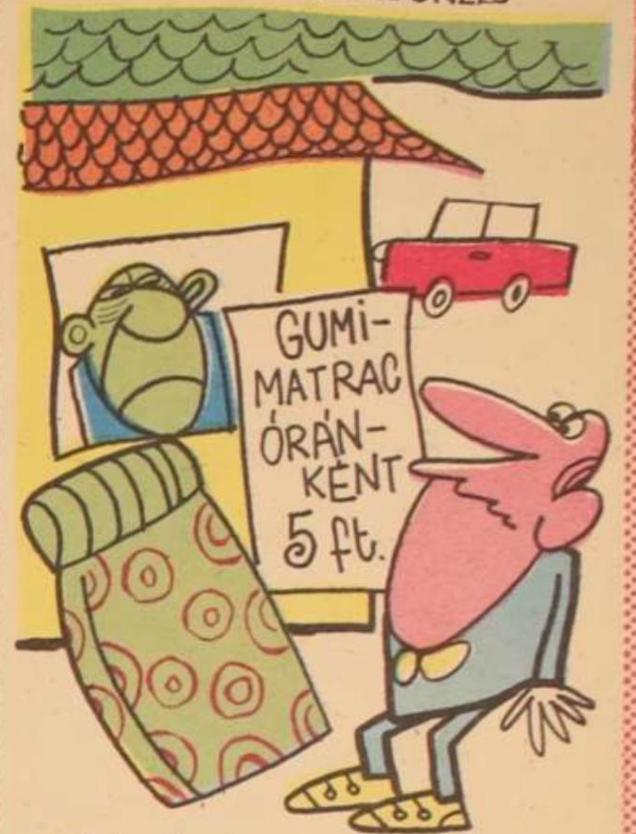
BALATONI SÉTA

ÉRTHETETLEN...

– Én legalább muszájból csináltam...

DRÁGA A KÖLCSÖNZÉS

– Szörnyű, erre az egész kiszállási díjam rámegy!

SZEMESNEK ÁLL A VILÁG

– Azt mondta, a fürdőszobában is alszanak. Hoztam egy pótkádat!

JOBB AZ ÁRUELLÁTÁS, MINT A FŐVÁROSBAN

– Maga is itt nyaral, Kovács úr?
– Nem, csak leugrottam Pestről két üveg szódáért.

DIPLOMÁCIAI KONFERENCIA

– Néhány percre félbeszakítom a tanácskozást. Külpolitikai tájékoztató következik.

ÚSZÓ-EDZŐK AZ ATLÉTIKÁBAN

– Ezekkel talán jobban fog menni...

CSEMEGÉK

BOLDOG FELESÉG

– Az üvegbetétekből vásárolhatok magamnak egy kiskosztümöt...

Ketten beszélnek

— Hatvanezer forintot? Szó sem lehet róla, uram. Mikor fogok én beköltözni ebbe a lakásba?

— Hogyhogy mikor, uram? Hetvenkét éves vagyok. Mi van még nekem hátra? S akkor aztán csaknem ingyen van önnek egy szép öröklakása.

— Hetvenkét év az semmi manapság. A járása ruganyos, a tekintete acélos, uram. Ön kiváló kondícióban van. Huszonötnél többet egy fillérrel sem adok.

— Akarja látni az ekágémat? Siralmas. Öt év múlva már alulról fogom szagolni az ibolyát. S akkor maga sokallja a hatvanat egy ilyen lakásért?

— Ugyan kérem! Ha azt hallom, hogy ekágé, röhögnöm kell. A feleségem bátyjának húsz éve rossz az ekágéja. És felfut az ötödik emeletre, mint egy nyuszi. Úgy hallom, önnek huszonöt éves barátnője van.

— Ez igaz. De először is: nincs itt bejelentve, másodszor is azért ragaszkodom hozzá, hogy legyen aki lefogja a szememet. De tudja mit? Ötvenötezer forintért magáé a lakás. De most aztán egy szót se! Ha csak egy kis szerencséje van, hónapokon belül beköltözhet.

— Ezt maga csak úgy mondja.

— Nem. Kiújult az asztmám. Azt mondja az orvosom, ha nem megyek magaslati levegőre üdülni, hamarosan elpatkolok.

— És nem megy?

— Nem mehetek a manduláim miatt. Halálra vagyok ítélve, uram. És akkor maga sokallja az ötvenötöt? Gondolja csak meg: amint kiviszik a lakásból a koporsómat, maga behozhatja a rekamiéját.

— Eh, mikor lesz az még? Egy barátom is lakott öröklakást vett, a tulajdonos nyolcvankét éves volt, ennek már tíz éve.

— És még mindig él?

— Csak a tulajdonos. A barátom közben meghalt.

— Na persze... Valami kockázat mindig van. De nálam ez minimális. Nem akarom kecsegtetni, de az is elképzelhető, hogy egy szép napon felkötöm magamat.

— Van rá valami komoly oka?

— Örökölt depresszió. Apám is a tébolydában halt meg, isten nyugosztalja.

— Maga hiába kerül a tébolydába, a lakás akkor sem az enyém.

— Na jó, jó, de meddig él az ember egy tébolydában? Egy olyan gyomorral, mint az enyém.

— Fekély?

— A legjobb esetben. Nézze, uram, ha én ötvenötöt kérek a lakásért, megvan rá az okom. Azt szeretném, ha lenne még egy pár szép hónapom. Ennyi az egész. Egy roncs vagyok, uram. És erősen rövidlátó.

— Mit számít az?

— Nekimegyek egy autónak. A kórház előtt, ahová a meszes csigolyáimat járok kezeltetni, mindig nagy a forgalom. Képzelje csak, hogy egy reggel olvassa az újságban: Fergács Gyulát agyongázolta egy személyautó. Milyen szép nap lesz!

— Ne húzza el a mézes madzagot a szám előtt... De tudja mit? Adok harmincezret, ez az utolsó szavam.

— Ötven.

— Sok. Mert például mit csinálok, ha magának gyereke születik attól a fiatal hölgytől? Akkor a gyerek örököli a lakást.

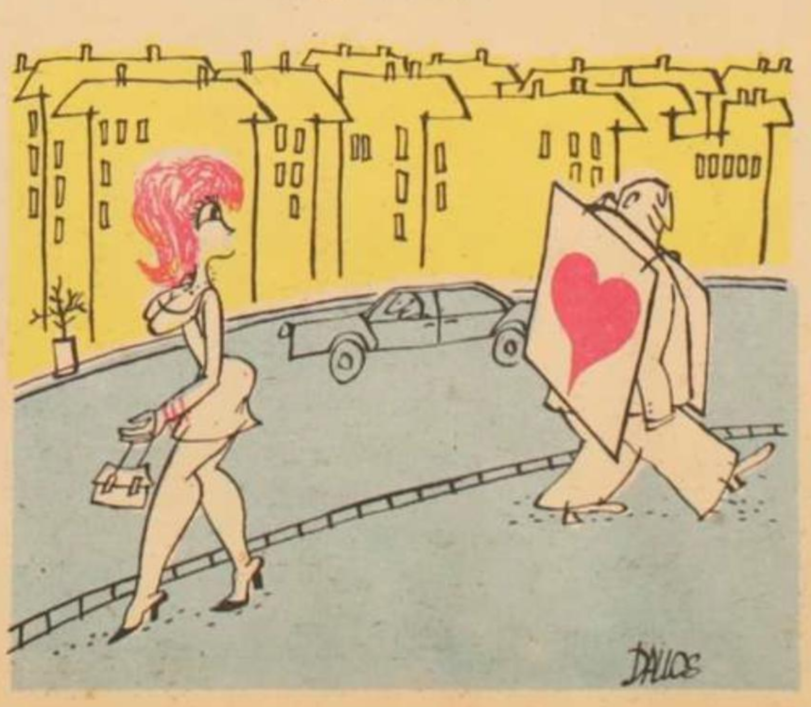
— Ne vicceljen. Az egész családom magtalan volt. Még az anyámnak se volt gyereke.

— Hát akkor uraságod?...

— Én az apám második feleségétől származom.

(t.)

KALANDVÁGY

KÁNIKULÁBAN

Nádass József:

BEENGEDTEM EGY GÓLT

Én ezt a bűnömet mindig férfiasan bevallottam, ellenőrizhetik, benne van valamennyi önéletrajzomban. Mindig az volt az elvem, ha valaki hibát követ el, vallja be, ne szépítsen. Így hát tessék:

Éveken át elkeseredett, hiábavaló kísérleteket tettem, hogy bevegyenek az osztály futballcsapatába. 1911 májusában elhatároztam, hogy legyőzöm a főleg szubjektív akadályokat és meggyőzöm Necsalát, a csapatkapitányt, hogy az A-osztály csapatát csak akkor verhetjük meg, ha én helyetfoglalok a mi csapatunkban. Necsala azonban még mindig elutasító álláspontón volt. Kijelentette:

— Kizárt dolog, te túlságosan krampampuli vagy . . .

Nem voltam teljesen tájékozott arról, hogy mi a krampampuli, mindenesetre tiltakoztam. Necsala elhárította ellenérveimet és újabb nyilatkozatot tett:

— A pálya szélén tudsz ordítani, de a játékban pacset vagy, olyan mocskerli, amiért egy lyukas garast sem adnék.

Ez vérig sértette önérzetemet, de a harcot nem adtam fel. Bár akkor még nem tanulmányoztam a közgazdaság elméletét, ösztönösen mégis tudtam, milyen jótékony hatása van az anyagi ösztönzésnek. Így hát felajánlottam a diktátor hajlamú és nem egészen tisztakezű csapatkapitánynak, hogy hajlandó vagyok a csapat villamosjegyét oda és vissza megfizetni, ha bevesznek a csapatba. Necsala rövid ideig habozott, majd elfogadta ajánlatomat, azzal a kiegészítéssel, hogy előzőleg még öt nápolyit veszek *neki*. Viharos alkudozás kezdődött, végül három nápolyit átnyújtottam és tenyerébe számoltam hat villamosjegy árát. A csapat ugyanis hét játékosból állott, most már magamat is beleértve, Munyit viszont ki akartuk golyózni, Kőbányán lakott, jöjjön be onnan gyalog, vége labdarúgói karrierjének.

A mérkőzés színhelye a Margit-híd pesti hídfőjénél elterülő hepehupás grund volt. (Ez kérem most a Jászai Mari tér.) Az ellenfél már ott zajongott ezenkívül szép számmal a szurkolók. Lázba hozott az izgalom, amikor Necsela kezében megpillantottam a lasztit! Milyen nagyokat rúgok én majd ebbe a valóságos, felnőtti futball-labdába.

És ekkor bekövetkezett a drámai fordulat. Necsala kijelentette, hogy én benne leszek ugyan a csapatban, de nem hátvéd leszek és nem csatár, hanem közönséges kapus! Ráadásul csatársorunk ragyogó teljesítménnyel kápráztatta el a közönséget. Az első félidő után négy nullra álltunk, az A-osztály csapata a kapujához szorult, mulya csatáraik egyetlen egy labdát sem küldtek az én kapum felé, egész idő alatt hason feküdtem a fűben és unatkoztam. Hacsak egyszer is kapura lőttek volna, vagy ha a mi csapatunkból egyetlen fiúban lett volna egy kis együttérzés, és hátraadja a labdát, hogy én hatalmas rúgással újra játékba hozzam — de nem, az egész meccs alatt munka nélkül lézengtem, csak messziről néztem a labdát, siralmas helyzet volt!

Múlt az idő, a sorsdöntő mérkőzés már a végé felé közeledett. Alig öt perc volt már csak hátra, amikor Kőnig, az ellenfél csatára elveszített egy labdát és a mi hátvédünk, a Bumbala, jó kényelmesen utána eredt. Akkor már hat null volt a mi javunkra. A labda nem messze tőlem bukdácsolt a hepehupás pályán, rárajtoltam, most nem engedtem ki, most végre belerúgok. Bele is rúgtam, hibátlanul. Kőnighez passzoltam. Kőnig nem akart hinni a szemének, aztán nekiiramodott — én a pálya közepén álltam, védtelenül hagytam a kaput —, és gólt rúgott nekünk, nekem!

A csapat és szurkolóink felhördültek. Necsala a következő pillanatban szikrázó szemekkel újra közölte velem, hogy pacset, mocskerli, krampampuli vagyok és egy percig sem tűr már a csapatban. Akkor érkezett meg átizzadva, lógó nyelvvel, szegény Munyi, őt nevezte ki helyettem kapusnak.

Letörve vonultam le a pályáról, labdarúgói pályafutásom, csúfos véget ért. Levetettem a mezt — gyönyörű mez volt, tulajdonképpen fürdőtrikó, a bátyámtól örököltem, aki akkor híres úszó, vízipólózó volt, és az egyesülététől kapta a vastag sárga-fehér harántcsíkos fürdőruhát. A srácok között rontottam a halálozási statisztikát, mert jó egynéhányan halálra röhögték magukat, amikor megpillantottak ebben a kakadu-dresszben. Nem értettem őket, mi van ezen nevetséges, inkább tekintélyes volt, hogy így egy valóságos sportegyesület színeiben tündöklöm. No mindegy.

Lehúztam magamról a fehér-sárga trikót, bánattal és haraggal eltelve indultam haza. A bosszú is gyötört, de kevés elégtétel volt, hogy megfogadtam, soha többé nem megyek ki a grundra szurkolni a csapatnak, meg hogy nem fizettem meg a villamosjegyet visszafelé annak a ronda Necsalának.

Kérte ugyan, de én letromfoltam:

— Mi az? Nem szégyellnéd magad csapatkapitány létedre pénzt elfogadni egy krampampulitól?!

Meghökkenve nézett rám, egy szóval nem tudott riposztozni, én pedig valamennyire enyhült szívvel felugrottam a villamosra és a peronról ráöltöttem a nyelvemet. Pukkadjon meg a Necsala. Ha nem is vagyok kapus, villamos utas, az vagyok.

NYÁR

Várnai György rajza

– Erről jut eszembe, hogy nekünk is kellene várjátékot rendezni . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖTVEN CSALÁD FÉNYRE VÁGYIK

A mi településünkön mintegy ötven család kénytelen petróleummal világítani és kimaradni mindabból a szépből-jóból, amit a villamos áram nyújt. Régóta kérjük, hogy vezessék be a mi utcáinkba is a villanyt, kérésünknek eddig még nem lett foganatja.

Pedig nem kérünk lehetetlent, hiszen a szomszédos utcákban már ki van építve a villanyvezeték, onnan kellene csak tovább vezetni a mi házainkig.

És nem is valami távoli, eldugott tanyán lakunk, hanem Érd—Parkvárosban — Budapesttől alig 20 kilométerre.

Erlitz Ferenc
es még 48 aláírás

Pesti tudósítónktól

Akik a Puskin mozi előtt álló száméteres sort látják, elgondolkozhatnak azon, hogy néha milyen igazságtalan bírálatok érik a mai fiatalságot. A többnyire fiatalokból álló tömeg a „Halálfejesek" című amerikai filmhez óhajt jegyet váltani.

Ki hitte volna, hogy fiataljaink ilyen tömegesen kívánnak elemi erővel felháborodni az eléggé el nem ítélhető durva erőszak láttán!

*

Az autóbuszon egy három év körüli kisfiú sehogyan sem akar megnyugodni édesapja ölében, hol erre, hol arra akar elmászkálni. Végül az atya elveszti türelmét, és így förmed gyermekére:

— *Akarsz egy pofont?*

— *Nem! — válaszol a kisfiú.*

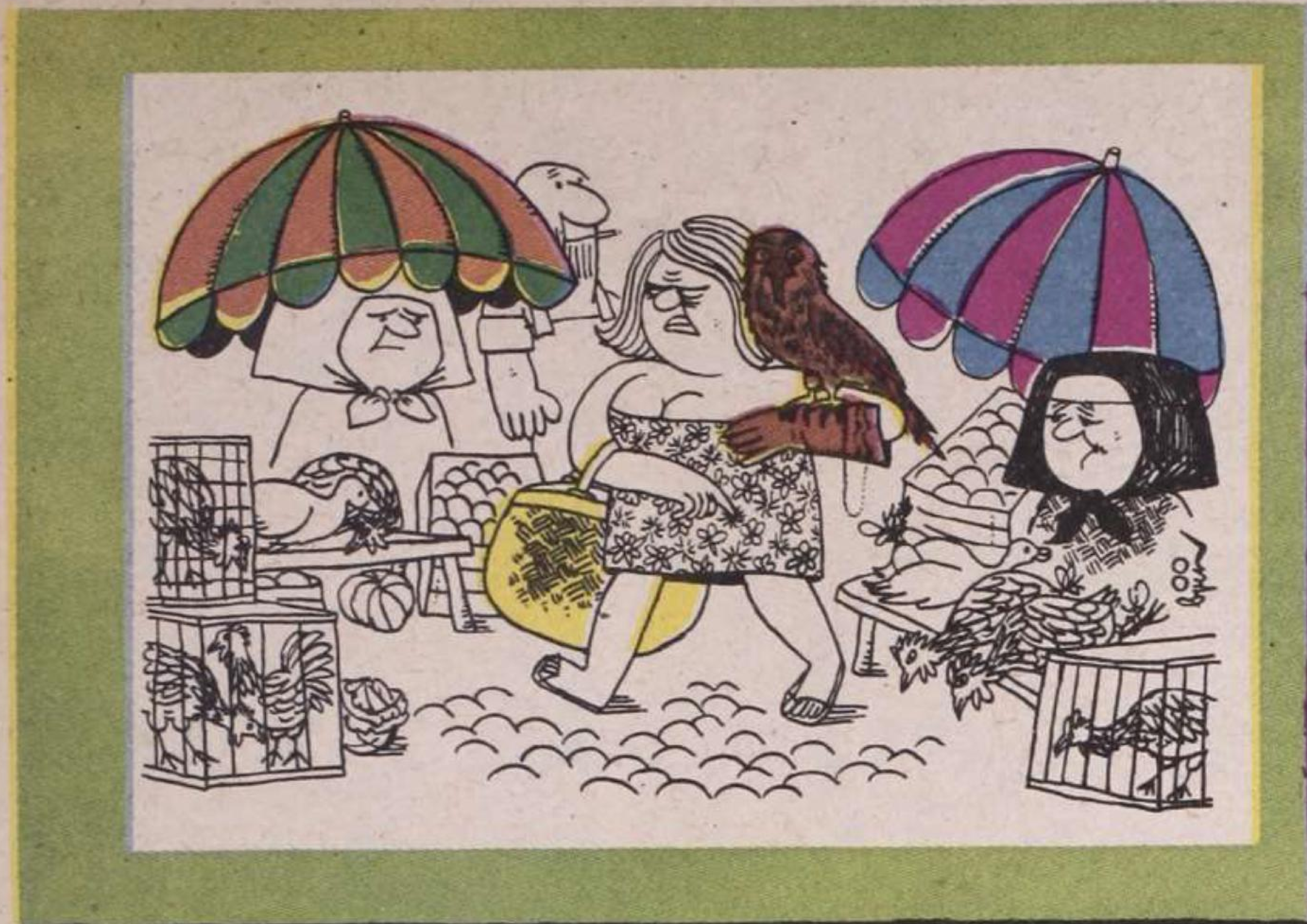
Az apának a meglepetéstől és a szabatos választól torkán akad a szó. Hallgat. Arckifejezéséről ezt lehet leolvasni: az más . . .

*

A Pál utcai fiúk Nemecsekje körül még el sem csendesedtek a hullámok, máris félő, hogy rövidesen Geréb-ügy veri fel az irodalom és a filmművészet csendjét. Mint meglepve olvasom, hogy új magyar—amerikai közös filmalkotásban *„az áruló Gerébet nem fogadják vissza . . ."* (kiemelés a film kaliforniai „producer"-étől, aki elmondotta, hogy „mindössze" *ennyit* változtattak a regényen). De milyen jogon? Nem kellett volna Molnár Ferencre bízni Geréb sorsának és jellemének alakulását? Vagy azóta újabb adatok kerültek felszínre Geréb áruló tevékenységéről? A film könyörtelenebb, mint a regény? És a halott író védtelenebb, mint az élő?

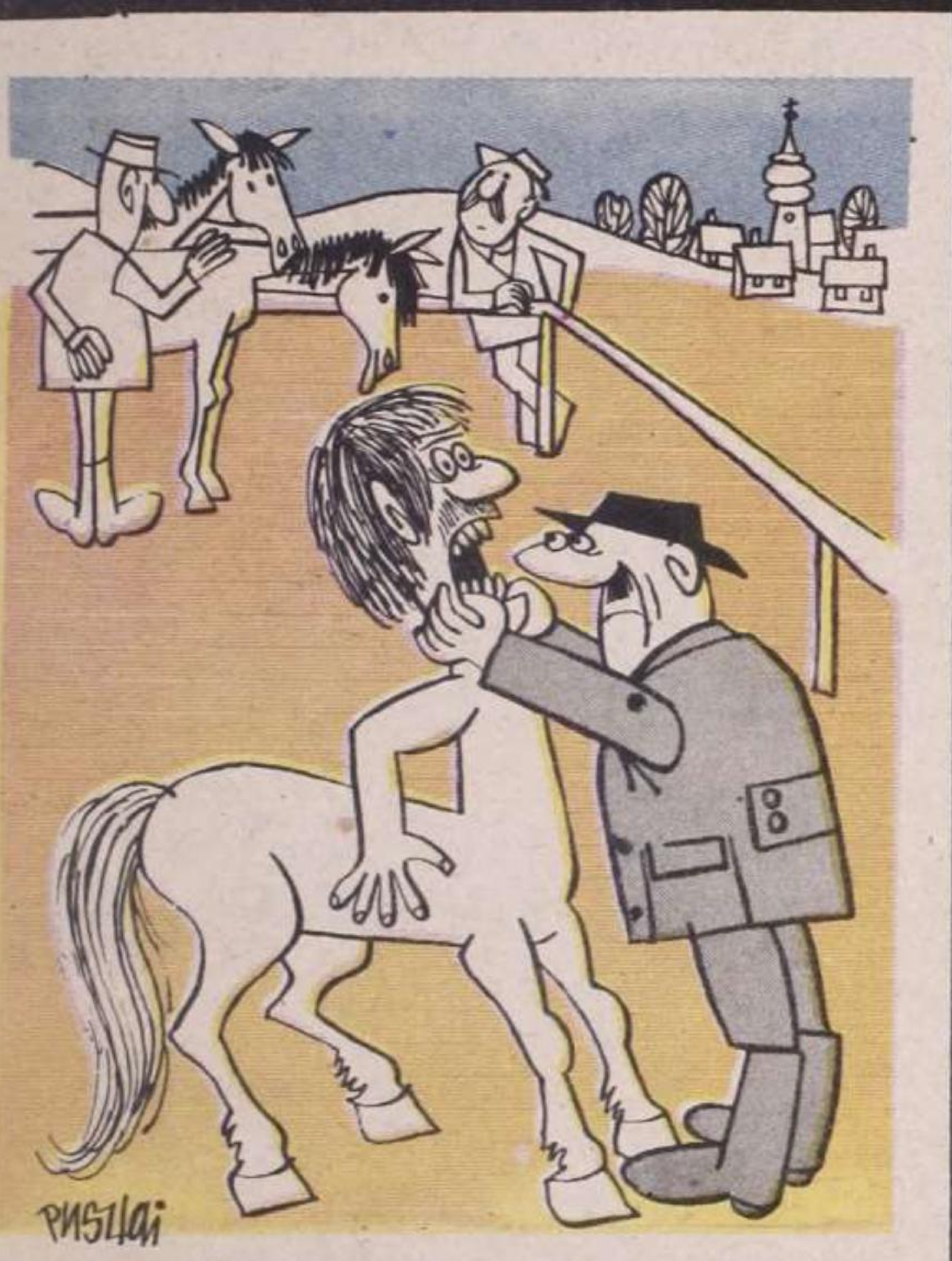
f. l.

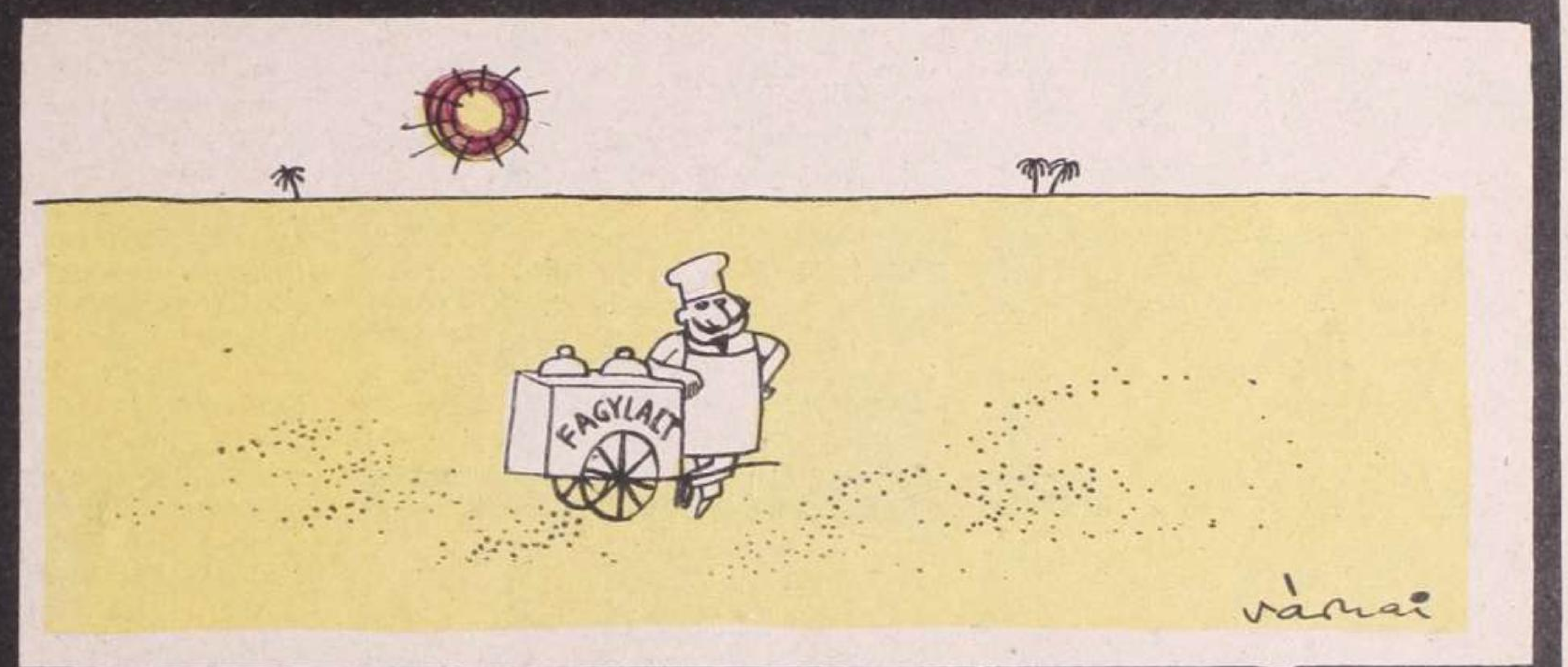
PIAC·PIAC·

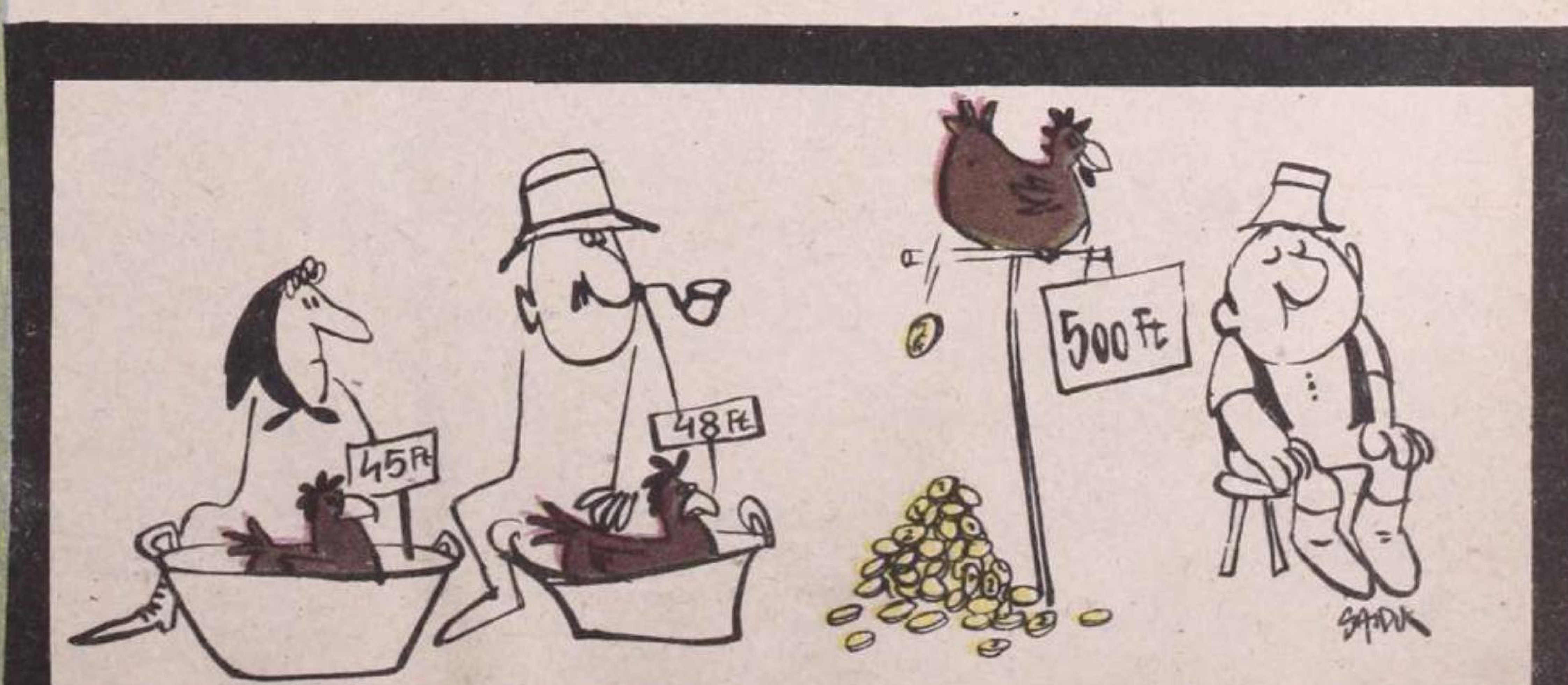
BALÁZS-PIRI, PUSZTAI, FÜLÖP, VÁRNAI, HEGEDŰS, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK

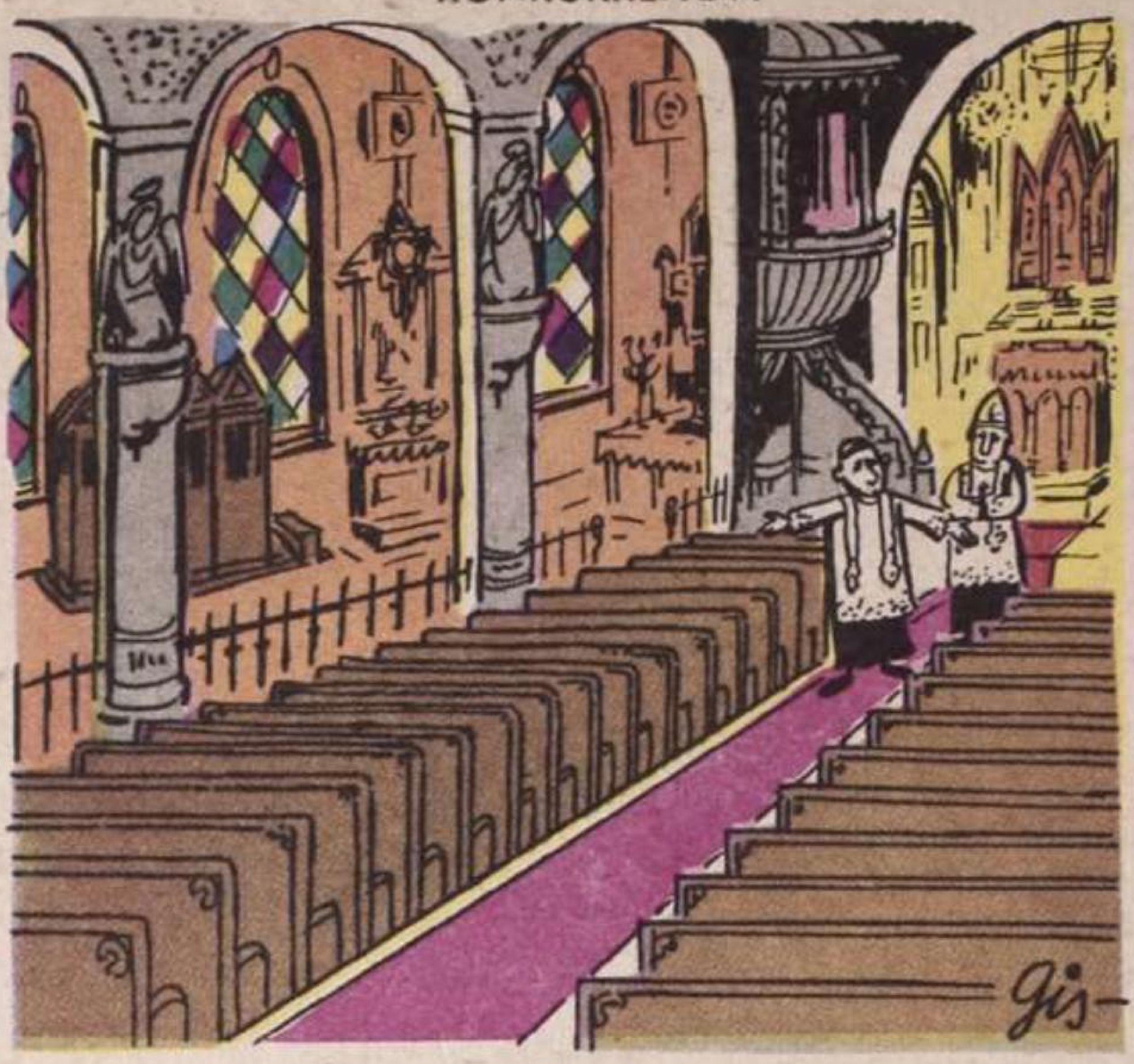

ÚJ IDEGENFORGALMI FOGALOM

KONKURRENCIA

— Úgy látszik, ma is krimi megy a tévében.

SZÓRAKOZÁS

Minap az egyik éjszakai mulatóhelyen véletlenül összeakadtam Povács Ernővel.

— Na, mi van, öreg hazaáruló!? — köszöntöttem a rég nem látott cimborának kijáró szívélyességgel.

— Épp most akartalak felhívni! — mentegetőzött. — Tudod, először vagyok Pesten azóta...

— És miért nem írtál, ha szabad érdeklődnöm?

— A lágerben ellopták a címedet.

— Spongyát rá! — mondtam nagyvonalúan. — Én sem vagyok szőrösszívűbb, mint a nép állama. Ha ő meg tudta bocsátani neked, amit ellene elkövettél, akkor tőlem is amnesztiát kapsz. Hát hadd halljam, mi történt veled az elmúlt tizenegy év alatt?

Ernő italt rendelt mindkettőnknek és elkezdte:

— Tulajdonképpen semmi különös. Szerencsém volt. Elég hamar megkaptam a beutazási engedélyt a jueszébe, azaz az Egyesült Államokba, s egyenesen Linktownba utaztam a bácsikámhoz. Linktown a Middlewest, izé az úgynevezett Középnyugat egyik centruma. Két év múlva benősültem egy kis ingatlanügynökségbe. S mivel szegény apósom tavaly meghalt, most én vezetem a céget. Három gyerekem van, egyszóval nem panaszkodhatom. Talán te itt nem is tudod már, hogy mivel foglalkozik egy maszek ingatlanügynökség. Elmagyarázom a lényegét: Megveszszük a telket olcsóbban, és eladjuk drágábban. A két összeg közötti különbség a hasznom. Érted?

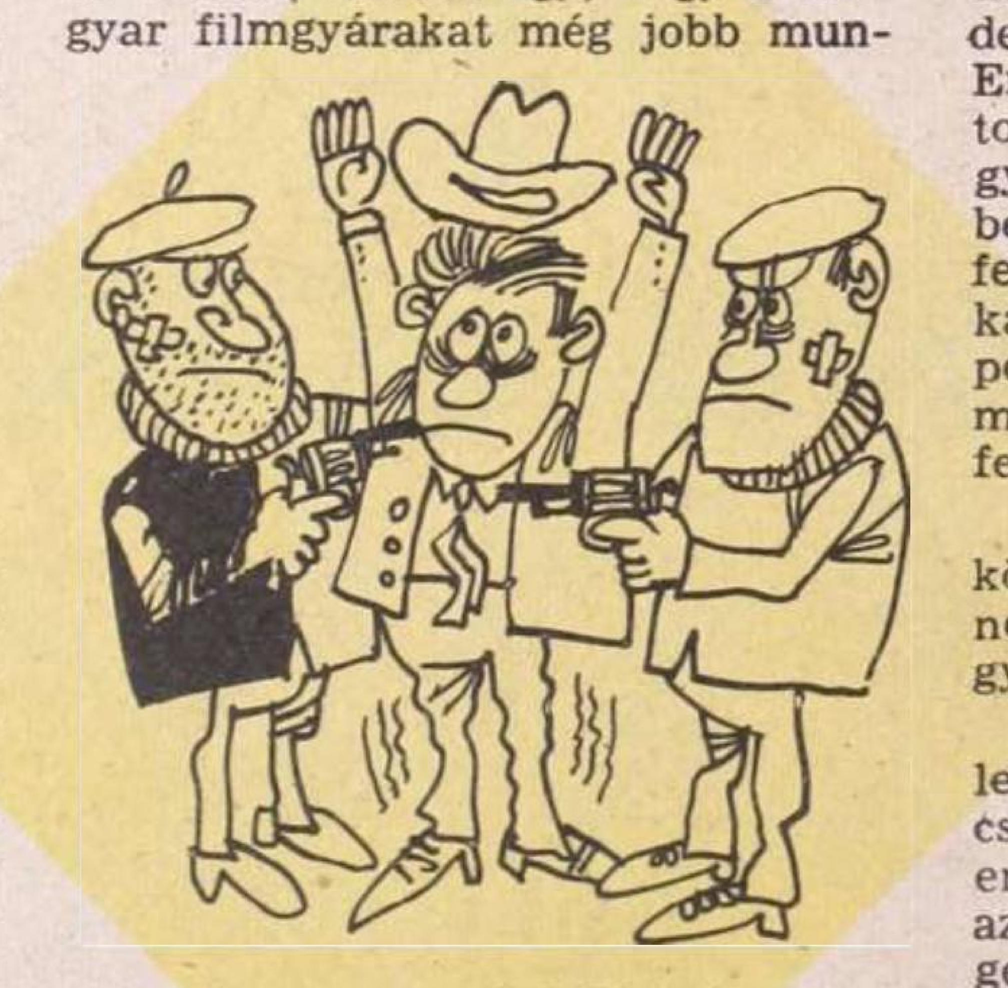
Kicsit dühbe gurultam:

— Mondd, te azt hiszed, hogy csak az idióták maradtak itthon?! Légy nyugodt, azt mi is pontosan tudjuk, hogyan kell valamit drágábban eladni! De engem tulajdonképpen nem az üzleti karriered érdekel, hanem, hogy milyen nálatok a társadalmi élet. Mivel töltöd a szabad idődet? Mit csinálsz esténként, amikor már túladtál az aznapi telkeken? Hová jártok a családoddal?

Ernő elgondolkozott:

— Hol is kezdjem? Szóval nálunk Linktownban két fő szórakozási lehetőség van. A tivi, a televízió és a mozik. Namármost, ezek konkurrálnak egymással. Mert ha az emberek odahaza a televíziót nézik, senki se megy moziba, és be lehet zárni a reprezentatív filmszínházakat. Viszont, ha az emberek inkább moziba járnak, a televíziós társaságok elesnek a hatalmas hirdetési jövedelmektől, mivel a gyárak és az áruházak akkor inkább a mozikban hirdetnek. Szóval, nem babra megy a játék! Érted?!

— Persze, hogy értem. Sőt, ez a probléma bizonyos fokig nálunk is fennáll. Természetesen nem ilyen formában, hanem úgy, hogy a magyar filmgyárakat még jobb mun-

kára ösztönzi a tévé léte és megfordítva.

— Nos, Linktownban már évekkel ezelőtt kartellbe tömörültek a televíziós társaságok, valamint másrészről a mozitulajdonosok, és kezdetét vette az öldöklő küzdelem. Mint említettem, nálunk nem babra megy a játék! A televíziós társaságok felbéreltek egy gengszterbandát, hogy esténként a város utcáin rémületben tartsák a lakosságot. Járókelőket raboltak ki, személyautókat állítottak meg, erőszakoskodtak a fiatal nőkkel, sőt néhányszor a fiatal férfiakkal is. A rendőrség tehetetlen volt velük szemben, mert a sheriff részint félt a gengszterek bosszújától, részint pedig lepénzelték. Nem tudom, mennyire ismered a kinti viszonyokat. Az életszínvonal magasabb mint Európában, viszont virágzik a gengszterizmus.

— Légy nyugodt — mondtam önérzetesen. — Az újságjaink ma már mindenről hűen beszámolnak. Pontosan tudom, hogy áll jelenleg az USA-ban a gengszterizmus.

— Szóval, az emberek sötétedés után nem mertek kimozdulni otthonról, hanem lakásaikba bezárkózva éjfélig nézték a televíziót. A televíziós csatornákat úgy elborította a sok szemét hirdetés, hogy szinte már szennycsatornáknak tűntek... No, de a mozisok sem estek fejre. Felbéreltek egy másik gengszterbandát, hogy vigyázzon a publikum közbiztonságára. A nézőket előadás után páncélozott autóbuszok szállították haza. Erre a televíziós gengszterek átcsoportosították erőiket. Felhagytak az utcai harcokkal és rátértek az őrizetlenül hagyott lakások feltörésére. Sok mozilátogató még az ágyát sem találta, amikor megjött a filmszínházból. A szemfüles betörők minden mozdíthatót magukkal vittek. Erre a mozisok automatikusan biztosítással kombinálták a mozijegyeket. Akik otthonát a műsor közben kirabolják, azok a jegyük felmutatásával egyidejűleg teljes kártérítésben részesülnek. Sőt, a pótolhatatlan családi ereklyék számára hatalmas széfeket állítottak fel a mozik előcsarnokában.

— Nálunk még csak a vonaton kötelező a biztosítás, a mozikban nem — jegyeztem meg kissé irigyen. — Nos, folytasd!

— Ekkor úgy látszott, hogy a televíziós társaságok elvesztették a csatát, hiszen a kisméretű képernyő amúgyis kevésbé látványos az óriási mozivásznaknál, ám egy gegmenjük remek dolgot agyalt ki: A tivi-tulajdonosoknak kedvezményes áron házhoz szállítják a kész vacsorát.

— Na és mit válaszoltak erre a mozisok?

— Bevezették, hogy a biztosítással kombinált mozijegyekre egyúttal ingyen vacsorát is felszolgálnak, a mozik elegáns étteremmé átalakított büféiben. Most így áll a helyzet.

— Ezek szerint szórakozásban nincs hiány?

— Valóban nincs — mondta Ernő elégedetten. — Mert bár a televíziós programok túlnyomórészt laposak, és igazán jó filmet is csak minden szökő évben játszanak a mozik, azért remekül lehet szórakozni.

— Min? — kérdeztem meghökkenve.

— Hát a televíziós társaságok kartelljének és a mozitulajdonosok kartelljének a konkurrálásán!

Dalmáth Ferenc

E HETI HIRDETÉSEINK

HIPPIK

– Megint valami almás szimfónia megy!

KORLÁTOZOTT VÍZFOGYASZTÁS IDEJÉN

– Mancika, kérem, a virágaimra sírjon . . .

KÉPTÁRBAN

– Az éjszaka ismeretlen tettesek ellopták a képszögeket!

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

– Köszönöm. Csak a ruha kismama.

BABARUHA

A női társadalom ellentmondásaiban — vagy ha úgy tetszik: a női lélek rejtelmeiben — kevéssé tájékozottak, egy idő óta növekvő csodálkozással járnak az utcán. Hihetetlen, gondolják magukban, de úgy látszik mégis igaz: az idén nyáron a nők tizenöttől negyven évig, igen kevés kivétellel, gyermekáldást várnak.

Demográfiai robbanás?

Szó sincs róla. Csak az történt, hogy divatba jött a babaruha. Az a ruhafazon, amit valaha az iskoláköteles koron alul levő leánygyermekeinkre adtunk rá. (Iskoláköteles korba jutva már az istennek sem vették fel!) Ezt a ruhát minden más ruhától az különbözteti meg, hogy a bő szoknyarész nem a derékvonalnál, hanem a mell fölött kezdődik, ilyenformán a játékot, a mozgást nem akadályozza és a még fejletlen kislány sem látszik annyira soványnak.

A babaruha-fazon idővel a kismamák kedvelt ruhadarabja is lett, bár ellenkező előjellel; hogy az idő előrehaladása ne látszódjék meg az alakjukon.

Ez így is ment át a köztudatba. Múlt héten a 11-es autóbuszon például a saját szememmel láttam, hogy egy idős hölgy át akarta adni a helyét egy maximum húszéves babaruhásnak. Az ijedten tiltakozott, mire az idősebb jóságos hangon nyugtatta:

— De édesem, a maga állapotában kíméletre van szüksége!

Majd amikor a fiatal a következő megállónál fülig pirosodva leszállt, mosolyogva hozzámfordult:

— Milyen szégyenlősek ezek a mai kismamák!

Igyekeztem komolyan bólogatni. Közben pedig eszembe jutott Madame Montespan, korának legelegánsabb asszonya, XIV. Lajos kedvese, aki azért hozta újra divatba a krinolint, hogy várandós állapotát takarja.

És ma?

Barátnőm 16 éves kislánya a szomszéd szobában próbálja vadonatúj — természetesen babafazonú — nyári ruháját. Lelkes örömmel kiált át hozzánk:

— Anyu, gyere, nézd! Olyan vagyok benne, mintha másállapotban lennék!

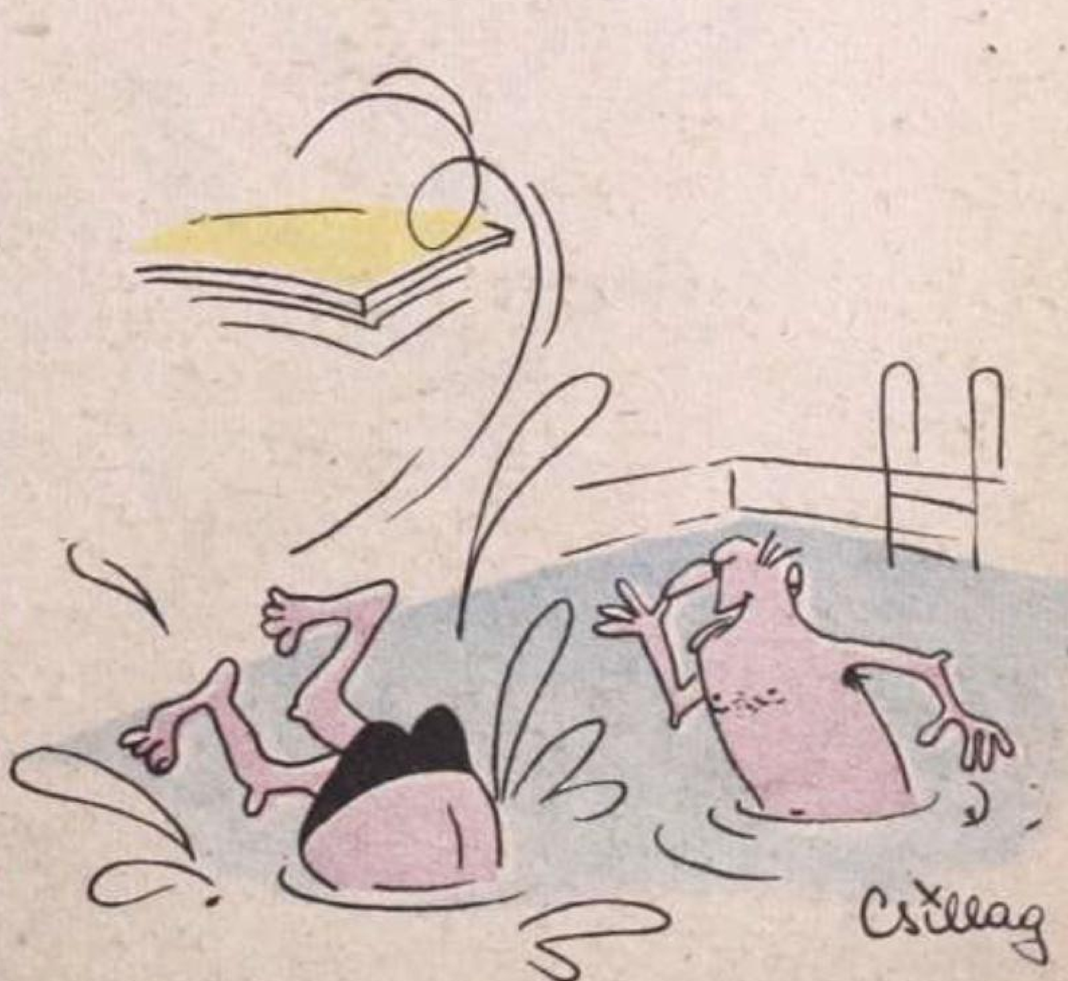
Hevesi Magda

KÖZÉPKORÚAK FLÖRTJE

– Kegyednek mennyi a vérnyomása . . .

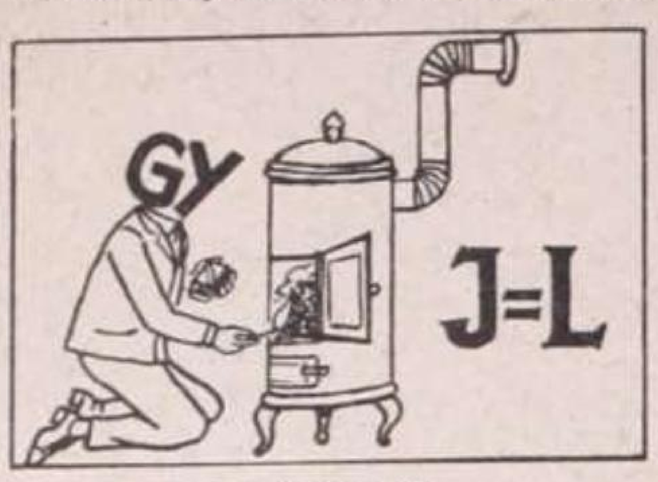
AZ USZODÁBAN

– Tiszteletem, igazgató kartárs!

RÉBUSZ

29. sz. rejtvényünk megfejtése:

Agyalágyult

A 100 forintos díjak nyertesei:

Gönczy Éva, Abaújszántó, Kazinczy u. 18.
Bujdosó Istvánné, Pécs, Kertváros u. 2.
Marton Gyula, Táplánszentkereszt (Vas megye)

31. SZ. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb augusztus 9-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

ELLENŐRZÉS

– Azok ott miért pihennek?
– Otthon felejtették a kártyát!

MESE ALADDINRÓL

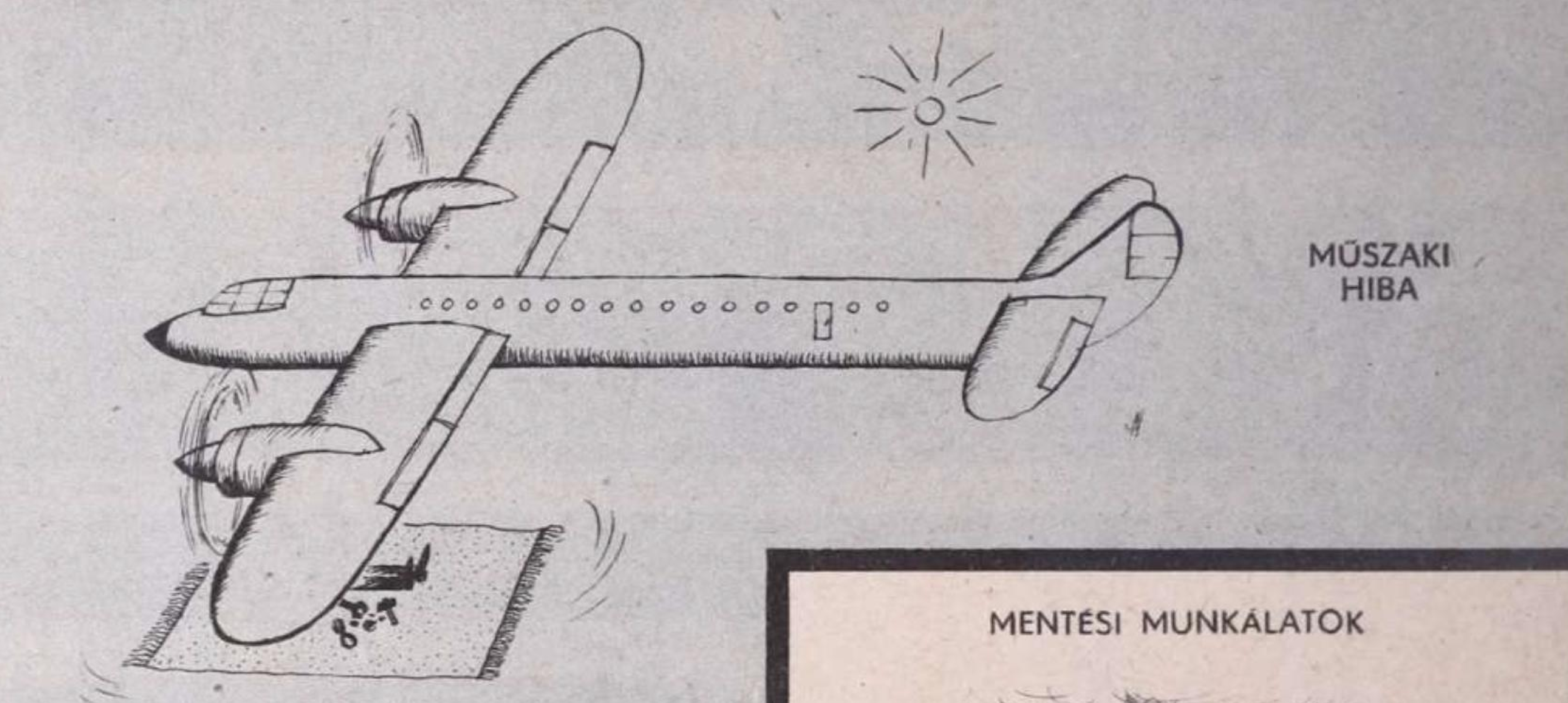
LENGYEL HUMOR

(C. Nerwinski rajzai)

A WALL STREETEN

MŰSZAKI HIBA

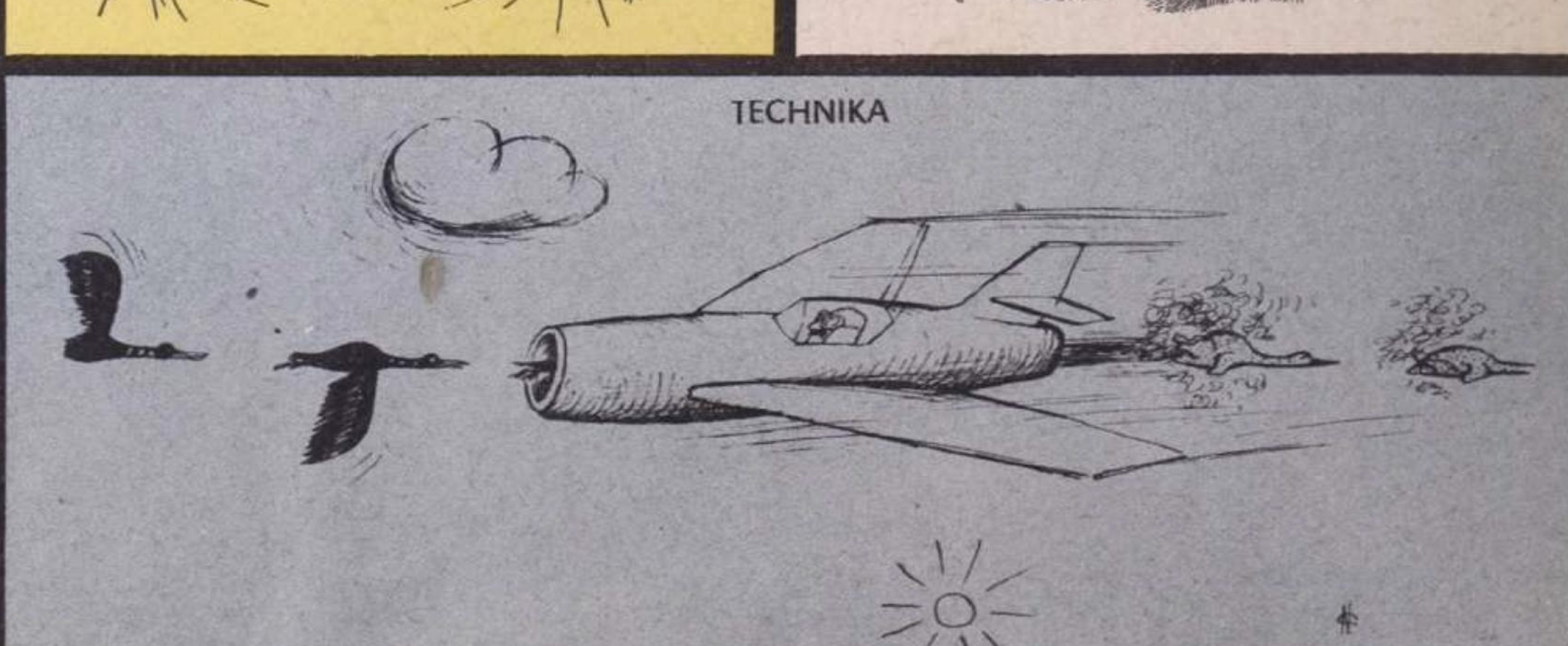
MENTÉSI MUNKÁLATOK

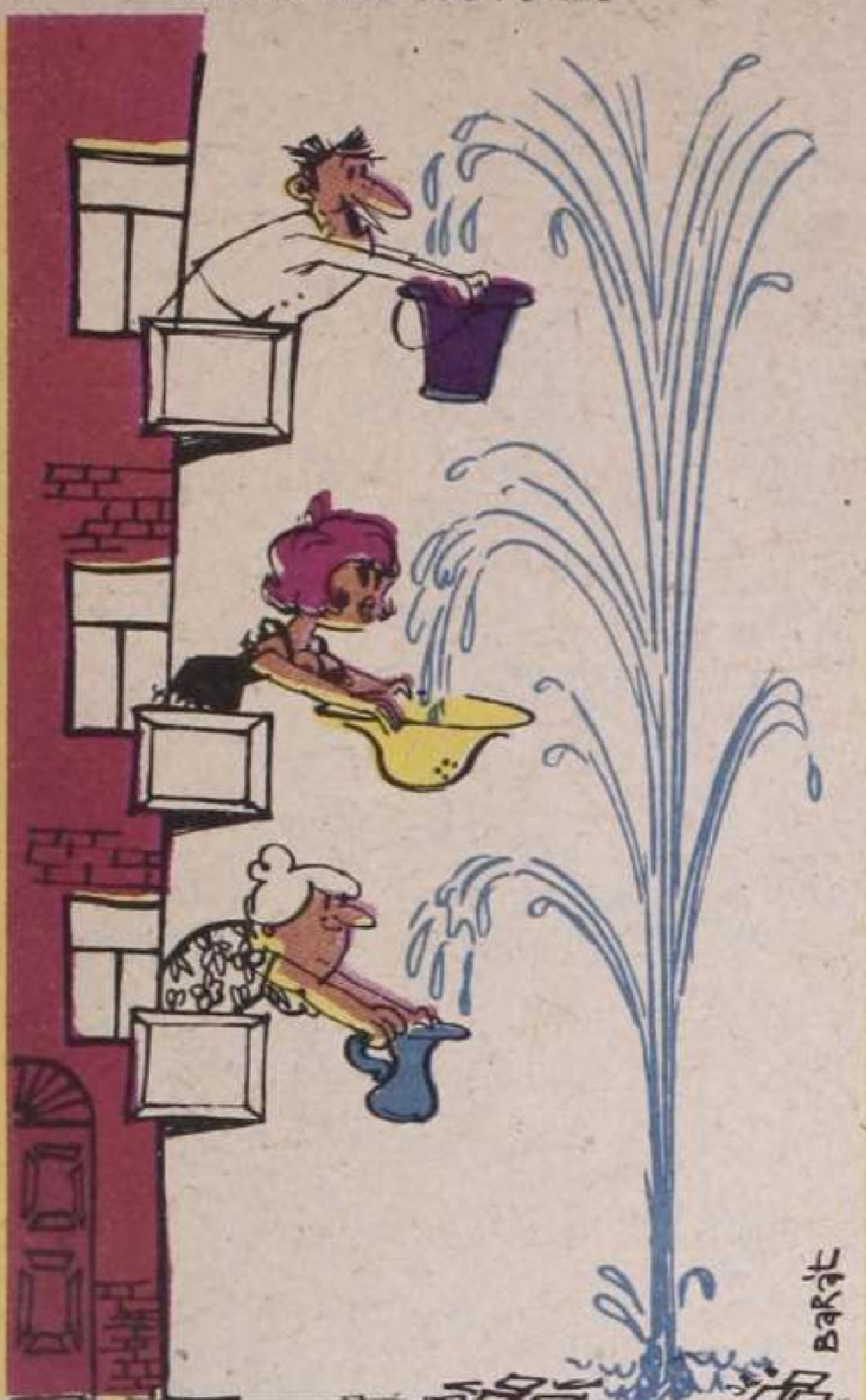
ÜZLETEMBEREK

TECHNIKA

FÖNYOMÓ-CSŐTÖRÉS

JÓL KEZDI

– Itt vagyok, apafej, nem kell úgy izgulni!

FÉLREÉRTÉS

– Jó ez a fürdőruha, Pirike!
– Megőrült, már rég levetettem!

Kicsi ország – nagy történelem VI.

A VÉLETLEN

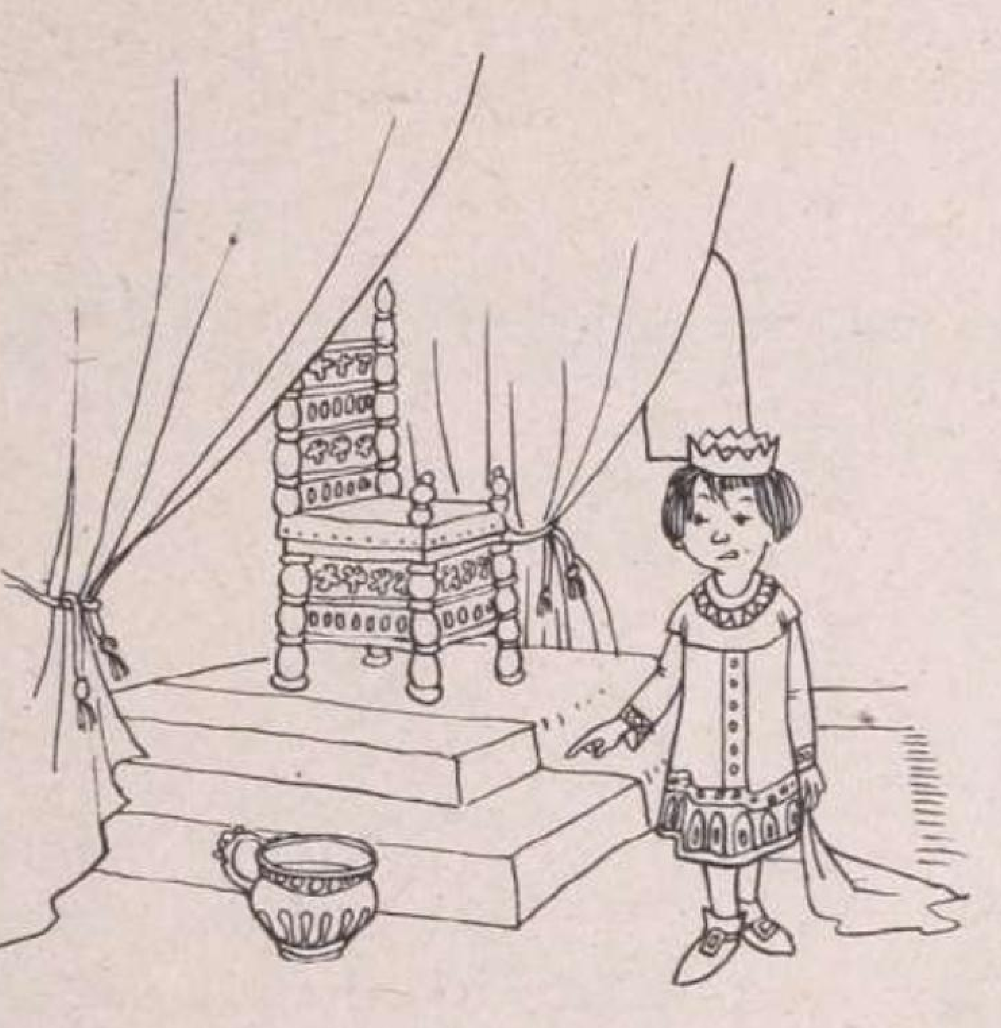
– Csak nem teszünk el egy halotti beszédet?

ADTAK MAGUKRA

– És jegyezze meg, fiam, hogy ez Árpád-ház!

IV. LÁSZLÓ

– Ezen gyakrabban trónolok.

MEGHALT A KIRÁLY, ÉLJEN A KIRÁLY!

– De melyik?

(Brenner György rajzai)

Szívesség

Tegnap reggel, kezében két hatalmas bőrönddel, beállított hozzám a szomszédom, Glazurek:

— Ne haragudjon, kedves szomszéd, negyven perc múlva indul a vonatom Balatonalsóra. Két hét lubickolás, napozás. Szeretnék nyugodtan nyaralni, ezért megkérném önt egy kis szívességre.

— Rendelkezzék velem — hajoltam meg udvariasan.

— Tudtam, hogy bízhatok magában. Hiszen amikor tavaly egyszer rá akart gyújtani a cigarettájára, én is szívességből adtam önnek tüzet.

— Soha nem felejtem el — suttogtam könnyesen.

Glazurek most már bátrabban folytatta:

— Két hétig zárva lesz a lakásom. Parancsoljon. Itt vannak a kulcsok. Ha nem esik nehezére, időnként megöntözhetné a virágaimat.

— Örömmel.

— Reggelit ad a törpe papagájomnak.

— Boldogan.

— Ha esetleg cseng a telefon, felveszi a kagylót.

— Értettem.

— Ha Olga keres, nem tud rólam. Mondja, hogy ismeretlen tettesek elrabolták. Csak száz forint váltságdíj ellenében bocsátanak szabadon.

— És ha Olga felajánlja a száz forintot?

— Nem hinném, hogy annyira szeret. De ha mégis ki akar váltani, mondja azt, hogy téves és tegye le a kagylót. Viszont, ha Irén jelentkezik, feltétlenül beszéljen meg vele egy randevút. Irén nem bírná ki két hétig társaság nélkül. Inkább magával randevúzzon, mint valami vadidegennel. Vigye el moziba. Vegyen neki kavicsdrazsét, azt nagyon szereti.

— Csókolóznom szabad Irénnel? — érdeklődtem szerényen.

— Természetesen. Különben megsértődik.

— Van még valami utasítása? — kérdeztem katonásan.

— A fiam itthon marad. Pótvizsgára készül a lágymányosi rokonoknál. Félek, hogy nagyon el fogják kényeztetni. Kérem, hogy szerdán és pénteken pofozza meg a gyereket. Ne nagyon, nem akarom, hogy fájjon neki, de azért érezze: szigorú ellenőrzés alatt áll.

— Szigorú leszek, de igazságos.

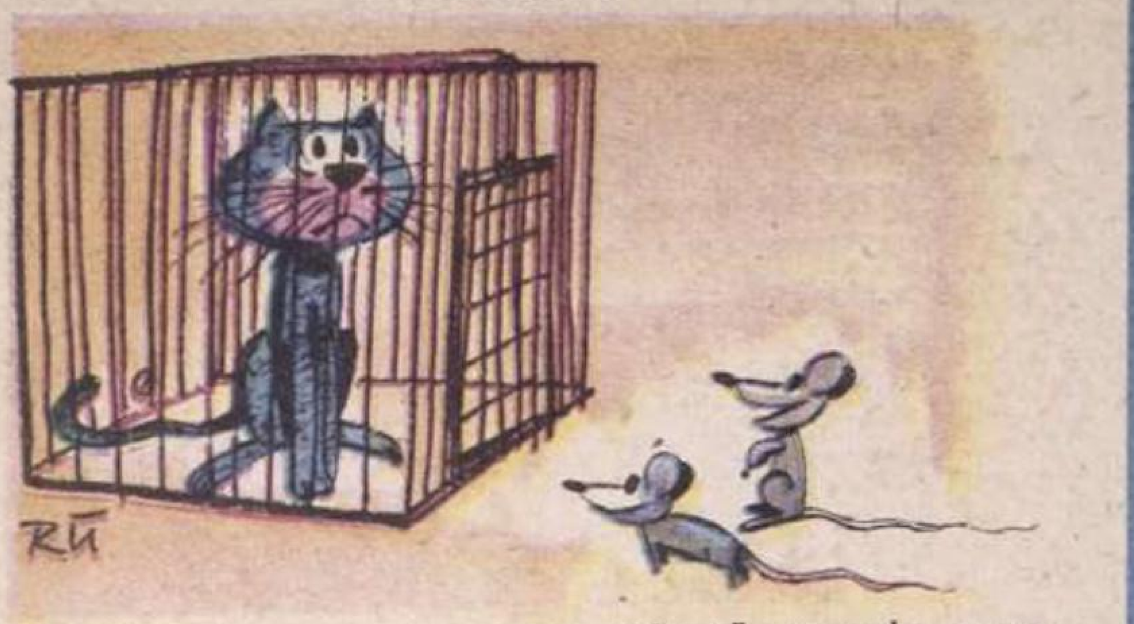
— Köszönöm. Még csak annyit kérek, ha Radocsai kartárs keres Balmazújvárosból, mondja meg, ne idegeskedjen, a kétezret még karácsony előtt megadom. Ha feljelentéssel fenyegetődzik, fizesse ki azt a tolakodó frátert. Majd elszámolunk, jó? Mi, szomszédok, tartsunk össze, nem igaz? — veregetett hátba barátságosan, aztán kezet nyújtott. — Most már rohanok. Kösz a szívességért!

— Kellemes nyaralást! — kiáltottam utána a lépcsőházba, aztán fáradtan huppantam le a konyhaszékre. Kisvártatva megjelent a másik szomszédom, Trepcsányi. Kezében két bőrönd.

— Húsz perc múlva indul a vonatom Balatonfelsőre. — mondta izgatottan. — Egy-két apró szívességet kérek, kedves szomszéd . . .

Galambos Szilveszter

VÁGYÁLOM

– Kár, hogy ez az extra méretű csapda egyelőre még hiánycikk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

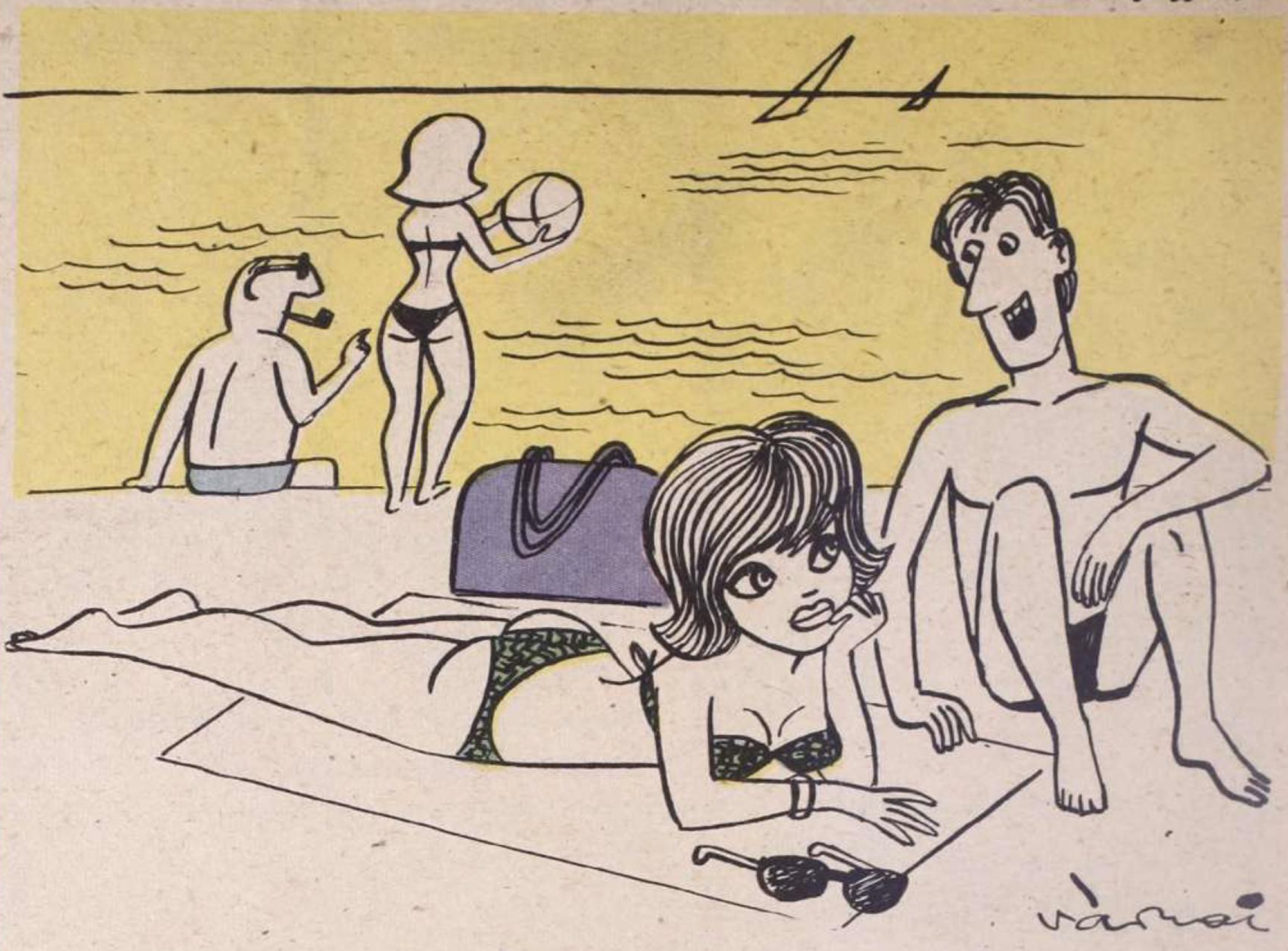
BUDAPEST — ÉJJEL

Őszinte büszkeséggel vesszük tudomásul, hogy fővárosunk immár éjszakai élet tekintetében is méltó versenytársa kezd lenni a legfejlettebb tőkés országoknak, azonban annak már cseppet sem örülünk, hogy a házunkban elterülő Éden bár zajos szellőzőberendezése miatt azok a lakók, akiknek udvari lakásuk van, éjszaka nem tudnak aludni. Ugyanis a szellőzőberendezés gépházát, amely régebben a pincében volt, és csak minimális zajt okozott, most az udvarban levő lakások alá helyezték, ahol egyenesen elviselhetetlen. Így aztán az a sajnálatos helyzet állt elő, hogy pont az Éden tette pokollá az életünket...

I. ker. Széna tér. 7. sz.
ház lakói

IDEALISTA IFJÚ

Várnai György rajza

– Tudja, Évike, én a nőnek a lelkét keresem...

TÁNCDALFESZTIVÁL

– A huszonötezredik szavazólapot töltötte ki, amikor észrevettük...

A MOLY

A színre Moly úr lép ezennel
s máris bátran cikáz, lebeg,
A röptét lessük fürge szemmel,
nyomában csattogó kezek.

De ő csak siklik vakmerően,
szárnyát ide-oda veti.
Magát nem zavartatja – ő nem.
Azt hiszi: tapsolnak neki.

Pákozdy Ferenc

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az ifjú Prepaticsné dicsekszik a barátnőjének:

— Már egy év óta vagyok férjnél, de még egyszer sem volt nézeteltérés köztem és a férjem között. Ha nekem van az igazam: azt a férjem rögtön belátja.

— És ha a férjednek van igaza?

— Az nem fordul elő.

Egy híres tudós nagy ínyenc volt. Egy jó ebédet nem adott oda a világ kincséért. Egyszer meg is kérdezte tőle valaki:

— Hogy lehet, hogy nagy tudós és nagy gondolkodó létedre olyasmikkel is enynyire törődsz, mint az evés?

— Hát mit gondolsz — szólt a tudós — a jó ételek csak a butáknak valók?

EGYENLŐTLEN VITA

– Kezdem érezni, hogy az igazgató kartársnak van igaza...

KÉTSÉGBEESETT MUNKAÜGYIS

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03147/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre